YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO
(neljäs jaosto)

17 päivänä kesäkuuta 2009 *

Asiassa T-498/04,

Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd, kotipaikka Jiande City (Kiina), edustajinaan aluksi asianajaja D. Horovitz ja barrister B. Hartnett, sittemmin Horovitz,

kantajana,

jota tukee

Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace), edustajinaan J. Flynn, QC, ja barrister D. Scannell,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

vastaan

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehenään J.-P. Hix, avustajanaan asianajaja G. Berrisch,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehinään E. Righini ja K. Talabér-Ritz,

väliintulijana,

jossa kantaja vaatii kumoamaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa 24.9.2004 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1683/2004 (EUVL L 303, s. 1) 1 artiklan siltä osin kuin se koskee kantajaa,

EUROOPAN YHTEISÖJEN
ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja O. Czúcz sekä tuomarit I. Labucka (esittelevä tuomari) ja M. Prek,

kirjaaja: hallintovirkamies K. Pocheć,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 2.7.2008 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Polkumyynnillä muista kuin Euroopan yhteisön jäsenvaltioista tapahtuvalta tuonnilta suojautumisesta 22.12.1995 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 384/96 (EYVL 1996, L 56, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna (jäljempänä perusasetus), 2 artiklan 1–7 kohdassa säädetään polkumyynnin toteamiseksi säännöistä, jotka koskevat niin kutsutun normaaliarvon määrittämistä. Tätä tarkoitusta varten sen 1 kohdassa on vahvistettu pääsääntöinen menetelmä, jonka mukaan ”normaaliarvo perustuu tavallisesti viejämaan riippumattomien asiakkaiden tavanomaisessa kaupankäynnissä maksamiin tai maksettaviksi tuleviin hintoihin”.

2 Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdassa on erityissäännös sellaisen tuonnin osalta, joka on peräisin maista, joissa ei ole markkinataloutta. Tässä säännöksessä säädetään seuraava:

”a) Muussa kuin markkinatalousmaista – – peräisin olevassa tuonnissa normaaliarvo määritetään kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella tai sellaisesta kolmannesta maasta muihin maihin, myös yhteisöön, käytetyn hinnan perusteella taikka, jos tämä ei ole mahdollista, millä tahansa hyväksyttävällä perusteella – –

b) – – Kiinan kansantasavallasta, Ukrainasta, Vietnamista, Kazakstanista ja muista kuin markkinatalousmaista, jotka tutkimusta vireille pantaessa ovat WTO:n jäseniä, peräisin olevaa tuontia koskevassa polkumyyntitutkimuksessa normaaliarvo määritetään 1–6 kohdan mukaisesti, jos voidaan yhden tai useamman tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella sekä c alakohdassa olevien perusteiden ja menettelyjen mukaisesti osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta. Muussa tapauksessa sovelletaan a alakohdan säännöksiä.

c) Edellä b alakohdan mukainen vaatimus on tehtävä kirjallisesti ja sen on sisällettävä riittävästi todisteita siitä, että tuottaja toimii markkinatalousolosuhteissa, mikä merkitsee, että:

– yritysten hintoja, kustannuksia sekä tuotantopanoksia kuten raaka-aineita ja teknologian ja työvoiman kustannuksia, tuotantoa, myyntiä ja investointeja koskevat päätökset tehdään markkinoihin perustuvien tarjontaa ja kysyntää heijastavien viitteiden perusteella sekä ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa, ja että kustannukset ja huomattavat tuotantopanokset heijastavat merkittävässä määrin niiden arvoa markkinoilla

– yrityksillä on yksi ainoa selkeä kirjanpito, joka on riippumattoman tarkastuksen kohteena kansainvälisten kirjanpitonormien mukaisesti ja jota sovelletaan kaikkeen toimintaan

– yritysten tuotantokustannuksiin ja taloudelliseen tilanteeseen ei kohdistu aiemmasta keskusjohtoisesta talousjärjestelmästä peräisin olevia merkittäviä vääristymiä, erityisesti varojen aliarvostuksen, muiden poistojen, vaihtokauppojen tai velkojen hyvittämisellä tapahtuneiden maksujen muodossa

– kyseisiä yrityksiä koskee konkurssi- ja omaisuuslainsäädäntö, joka takaa yritysten toiminnan oikeusvarmuuden ja vakauden,

ja

– valuuttakurssien muuttaminen suoritetaan markkinahintaan.

Sen määrittäminen, täyttääkö tuottaja edellä mainitut vaatimukset, suoritetaan kolmen kuukauden kuluessa tutkimuksen aloittamisesta, sen jälkeen kun neuvoa-antavaa komiteaa on erityisesti kuultu ja kun yhteisön tuotannonalalle on annettu mahdollisuus esittää huomautuksia. Tämä määrittäminen pysyy voimassa koko tutkimuksen ajan.”

3 Perusasetuksen 11 artiklan 5 kohdassa säädetään seuraavaa:

”Tämän asetuksen asianmukaisia säännöksiä, jotka koskevat tutkimusmenettelyjä ja tutkimuksen suorittamista, lukuun ottamatta niitä, jotka koskevat määräaikoja, sovelletaan kaikkiin tämän artiklan 2, 3 ja 4 kohdan mukaisesti suoritettaviin tarkasteluihin. – –”

Asian tausta

4 Kantaja Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd on Kiinan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, jonka osakkeita vaihdetaan Shanghain pörssissä. Glyfosaatti on yksi tärkeimmistä kantajan valmistamista tuotteista, joita se myy Kiinan markkinoilla ja maailmanmarkkinoilla. Kyseessä on tavanomainen kemiallinen rikkakasvien torjunta-aine, jota maanviljelijät käyttävät laajalti koko maailmassa.

5 Helmikuussa 1998 neuvosto otti asetuksella (EY) N:o 368/98 (EYVL 47, s. 1) käyttöön lopulliset polkumyynnin vastaiset toimenpiteet Kiinan kansantasavallasta (jäljempänä Kiina) peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa. Asetusta on muutettu neuvoston asetuksella (EY) N:o 1086/2000 (EYVL L 124, s. 1) ja asetuksella (EY) N:o 163/2002 (EYVL L 30, s. 1).

6 Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin tuontiin sovellettavien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassaolon lähestyvää päättymistä koskevan ilmoituksen (EYVL C 120, s. 3) julkaisemisen jälkeen Association européenne du glyphosate (European Glyphosate Association (EGA)) esitti komissiolle 18.11.2002 perusasetuksen 11 artiklan 2 kohdan mukaisen pyynnön tarkastella uudelleen näitä toimenpiteitä. Komissio julkaisi 15.2.2003 Kiinasta peräisin olevassa tuonnissa sovellettavien polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden voimassaolon päättymisen takia perusasetuksen 11 artiklan 2 ja 3 kohdan mukaisten välivaiheen tarkastelun ja tarkastelun vireillepanoa koskevan ilmoituksen (EYVL C 36, s. 18).

7 Tutkimuksen aloittamisen jälkeen kantaja toimitti 4.4.2003 komissiolle niille tuottajille tarkoitetun kyselylomakkeen täytettynä, jotka vetoavat markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaan, ja haki komissiolta markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan nojalla. Lisäksi 30.4.2003 kantaja toimitti komissiolle Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin vientiä harjoittaville tuottajille tarkoitetun kyselylomakkeen täytettynä.

8 Kantaja vastasi tämän jälkeen komission lisätietoja koskeviin pyyntöihin ja EGAn huomautuksiin, joissa se oli ilmoittanut vastustavansa markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä kantajalle. Komissio suoritti 2.–4.9.2003 tarkastuskäynnin kantajan toimipaikassa.

9 Komissio ilmoitti 5.12.2003 kantajalle aikomuksestaan hylätä sen hakemuksen saada tunnustetuksi asemansa markkinataloudessa toimivana yrityksenä (jäljempänä 5.12.2003 annettu ilmoitus). Kantaja esitti tätä ilmoitusta koskevat huomautuksensa 16.12. ja 23.12.2003.

10 Komissio vahvisti 6.4.2004 päivätyssä kirjeessä päätöksensä hylätä kantajan hakemuksen saada markkinataloudessa toimivan yrityksen asema.

11 Komissio ilmoitti 7.4.2004 kantajalle olennaisista tosiseikoista ja arvioinneista, joiden perusteella se aikoi esittää lopullisten polkumyynnin vastaisten toimenpiteiden käyttöön ottamista. Kantaja esitti tätä ilmoitusta koskevat huomautuksensa 19.4.2004.

12 Komission esityksestä neuvosto antoi 24.9.2004 lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa asetuksen

(EY) N:o 1683/2004 (EUVL L 303, s. 1; jäljempänä riidanalainen asetus). Kantajan hakemuksesta saada markkinataloudessa toimivan yrityksen asema todetaan riidanalaisen asetuksen 13–15 perustelukappaleessa seuraavaa:

”13) Vaikka yrityksen osake-enemmistö oli yksityishenkilöiden omistuksessa, yrityksen pääteltiin olevan valtion hallinnassa, koska muiden kuin valtion omistuksessa olevien osakkeiden omistus oli varsin hajanaista, minkä lisäksi valtion osake-erä oli ylivoimaisesti suurin. Lisäksi valtiolliset osakkaat nimittivät hallintoneuvoston, jonka jäsenistä valtaosa oli joko valtion virkamiehiä tai valtionyritysten toimihenkilöitä. Tästä syystä pääteltiin, että valtio harjoitti merkittävää yritykseen kohdistuvaa valvontaa ja vaikutusvaltaa.

14) Lisäksi kävi ilmi, että Kiinan valtio oli myöntänyt China Chamber of Commerce Metals, Minerals & amp; Chemicals Importers and Exporters -nimiselle kauppakamarille (CCCMC) oikeuden vahvistaa sopimukset hyväksymismerkinnöin ja tarkastaa vientihinnat tullausta silmällä pitäen. Järjestelyyn kuului vähimmäishinnan vahvistaminen glyfosaatin viennille, ja siinä CCCMC pystyi estämään viennin, joka ei noudattanut näitä hintoja.

15) Neuvoa-antavan komitean kuulemisen jälkeen [kantajalle] päätettiin olla myöntämättä markkinatalouskohtelua, koska se ei täyttänyt kaikkia perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa säädettyjä edellytyksiä.”

13 Riidanalaisen asetuksen 17 perustelukappaleessa todetaan seuraavaa:

”Tässä yhteydessä pääteltiin, että [kantajaan] kohdistui merkittävää valtion valvontaa tarkasteltavana olevan tuotteen vientihintojen määräämisen osalta 14 [perustelu]kappaleessa esitetyn mukaisesti. – –”

14 Koska markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskeva hakemus oli hylätty, normaaliarvo vahvistettiin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti erään markkinataloutta toteuttavan kolmannen maan eli Brasilian liittotasavallan tuottajilta saatujen tietojen perusteella (riidanalaisen asetuksen 23–30 perustelukappale).

15 Riidanalaisen asetuksen 1 artiklassa säädetään seuraavaa:

”1. Otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli [Kiinasta] peräisin olevan, CN-koodeihin ex29310095 (Taric-koodi 2931009582) ja ex38083027 (Taric-koodi 3808302719) luokiteltavan glyfosaatin tuonnissa.

– –

4. Edellä 1–3 kohdassa kuvattujen tuotteiden vapaasti yhteisön rajalla -nettohintaan ennen tullia sovellettava tulli on 29,9 prosenttia.”

Menettely ja asianosaisten vaatimukset

16 Kantaja nosti nyt käsiteltävänä olevan kanteen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 23.12.2004 toimittamallaan kannekirjelmällä.

17 Komissio toimitti 5.4.2004 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen neuvoston vaatimuksia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 13.6.2005 antamallaan määräyksellä. Komissio ilmoitti 28.6.2005 ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon toimitetulla kirjeellä, että se luopuu esittämästä väliintulokirjelmää mutta että se osallistuu suulliseen käsittelyyn.

18 Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européenne (Audace) toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 25.4.2005 väliintulohakemuksen, jossa se pyysi saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kantajan vaatimuksia. Ensimmäisen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemukset 8.7.2005 antamallaan määräyksellä ja ilmoitti, että luottamuksellista käsittelyä koskevien kantajan ja neuvoston pyyntöjen perusteltavuudesta lausuttaisiin myöhemmin. Audacelle toimitettiin asianosaisten toimittamista asiakirjoista versiot, joista luottamukselliset tiedot oli poistettu.

19 Audace toimitti väliintulokirjelmänsä 15.9.2005. Neuvosto toimitti 6.12.2005 väliintulokirjelmää koskevat huomautuksensa.

20 Neuvosto ilmoitti 2.12.2005 ja kantaja 15.12.2005 päivätyillä kirjeillään luopuvansa vaatimuksistaan asian käsittelemisestä luottamuksellisena Audaceen nähden. Tämän johdosta Audacelle toimitettiin jäljennös luottamuksellisista asiakirjoista.

21 Koska ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, esittelevä tuomari määrättiin neljänteen jaostoon, jonka käsiteltäväksi esillä oleva asia tämän johdosta siirrettiin.

22 Koska eräs jaoston tuomareista on estynyt osallistumasta nyt esillä olevan asian käsittelyyn, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen presidentti nimesi työjärjestyksen 32 artiklan 3 kohdan mukaisesti toisen tuomarin täydentämään jaoston kokoonpanoa.

23 Esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (neljäs jaosto) päätti aloittaa suullisen käsittelyn. Prosessinjohtotoimena kantajaa pyydettiin vastaamaan joihinkin ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin ja toimittamaan asiakirja. Kantaja noudatti näitä pyyntöjä asetetussa määräajassa.

24 Osapuolten – Audacea lukuun ottamatta, koska se ei osallistunut istuntoon – lausumat ja heidän vastauksensa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen esittämiin kysymyksiin kuultiin 2.7.2008 pidetyssä istunnossa.

25 Kantaja vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen asetuksen 1 artiklan siltä osin kuin se koskee kantajaa

– velvoittaa neuvoston korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

26 Audace vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen asetuksen 1 artiklan siltä osin kuin se koskee kantajaa

– velvoittaa neuvoston korvaamaan väliintulosta aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.

27 Neuvosto vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

28 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kanteen.

Oikeudellinen arviointi

29 Kantaja on vedonnut pääasiallisesti kolmeen kanneperusteeseen. Ensimmäinen koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan rikkomista. Toinen koskee tullitariffeja ja kauppaa koskevan vuoden 1994 yleissopimuksen VI artiklan soveltamisesta tehdyn sopimuksen (jäljempänä polkumyynnin vastainen sopimus) liitteessä II olevan 6 kohdan ja perusasetuksen 18 artiklan 4 kohdan rikkomista sekä kantajan perusoikeuksien loukkaamista. Kolmas kanneperuste koskee luottamuksensuojan periaatteen loukkaamista. Lisäksi kantaja väittää, että yhteisöjen toimielimet eivät ole ottaneet asianmukaisesti huomioon polkumyyntitutkimuksia, jotka oli pantu samanaikaisesti vireille kantajaa vastaan kolmansissa maissa, ja esittää vastauskirjelmässään, että se, että siltä evättiin markkinataloudessa toimivan yrityksen asema, johtuu niiden kansainvälisten velvoitteiden laiminlyönnistä, joita yhteisöllä on Maailman kauppajärjestön (jäljempänä WTO) sääntöjen perusteella.

30 Ennen niiden väitteiden tutkimista, jotka on esitetty ensimmäisessä kanneperusteessa (ks. 43 kohta ja sitä seuraavat kohdat), ja kun otetaan huomioon asianosaisten lausumat, jotka liittyvät perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan systematiikkaan ja markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa koskevaan todistustaakkaan sekä perusteisiin evätä markkinataloudessa toimivan yrityksen asema tässä asiassa, on aluksi tarkemmin kuvattava käsiteltävänä olevassa asiassa kyseessä oleva tilanne ja asian kohde.

Alustavia huomioita

31 On muistettava, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohta koskee normaaliarvon laskemista muusta kuin markkinatalousmaasta peräisin olevalle tuonnille. Aina perusasetuksen muuttamisesta 27.4.1998 annetulla neuvoston asetuksella (EY) N:o 905/98 (EYVL L 128, s. 18) toteutettuun muutokseen asti normaaliarvo oli kaikkien niiden maiden osalta, joissa ei ole markkinataloutta, laskettu aina niin kutsutun ”vertailumaan” menetelmän mukaisesti, eli vertailukelpoisessa kolmannessa maassa, joka on markkinatalousmaa, käytettävän hinnan tai laskennallisen arvon perusteella.

32 Asetuksen N:o 905/98 johdanto-osassa todetaan kuitenkin, että ”Venäjällä ja Kiina[ssa] tapahtunut uudistuskehitys oli perusteellisesti muuttanut kyseisten maiden talouksia, ja se on johtanut sellaisten yrityksien syntyyn, joita koskevat markkinatalouden olosuhteet”, ja että ”tämän tuloksena kummassakaan maassa ei enää ole niitä taloudellisia olosuhteita, joiden vuoksi vertailumaan menetelmää oli käytetty” (neljäs perustelukappale). Neuvosto katsoi tämän johdosta, että oli syytä ”tarkistaa yhteisön polkumyynnin vastainen käytäntö” edellä mainittujen ”maiden muuttuneiden taloudellisten olosuhteiden huomioon ottamiseksi” ja erityisesti ”mainita, että normaaliarvo voidaan määrittää markkinatalousmaihin sovellettavien sääntöjen mukaisesti tapauksissa, joissa voidaan osoittaa, että tutkimuksen kohteena oleva yksi tai useampi tuottaja toimii markkinaolosuhteissa kyseisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta” (viides perustelukappale). Lopuksi neuvosto totesi, että ”markkinaolosuhteiden vallitsemista koskeva tutkimus tehdään asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella, joita ovat esittäneet yksi tai useampi tutkimuksen kohteena oleva tuottaja” (kuudes perustelukappale).

33 Näin tämän muutoksen jälkeen Kiinasta peräisin olevaa tuontia koskevissa polkumyyntitutkimuksissa normaaliarvo määritetään perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan nojalla sen 2 artiklan 1–6 kohdan mukaisesti, jos yhden tai useamman tutkimuksen kohteena olevan tuottajan asianmukaisesti perusteltujen vaatimusten perusteella sekä 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa olevien kriteerien ja menettelyjen mukaisesti voidaan osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta. Jos näin ei kuitenkaan ole, sovelletaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tarkoitettua vertailumaan menetelmää.

34 Kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on todennut, perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdasta ja asetuksen N:o 905/98 edellä mainituista perustelukappaleista ilmenee, että yhteisön toimielinten on käsiteltävänä olevan asian kaltaisessa tilanteessa toimitettava tapauskohtainen tutkinta, koska Kiinaa ei voida vielä pitää markkinatalousmaana. Kiinasta peräisin olevan tuotteen normaaliarvo voidaan näin ollen määrittää markkinatalousmaihin sovellettavien säännösten mukaisesti ainoastaan, ”jos voidaan – – osoittaa, että kyseinen tuottaja tai kyseiset tuottajat toimivat markkinatalousolosuhteissa” (ks. vastaavasti asia T-35/01, Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomio 28.10.2004, Kok., s. II-3663, 52 kohta).

35 Lisäksi edellä mainituista säännöksistä ilmenee, että todistustaakka on sellaisella vientiä harjoittavalla tuottajalla, joka haluaa saada markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman. Perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa nimittäin säädetään, että vaatimuksen ”on sisällettävä riittävästi todisteita”. Tämän vuoksi yhteisön toimielinten ei tarvitse osoittaa, että vientiä harjoittava tuottaja ei täytä tämän aseman saamisen edellytyksiä. Sen sijaan yhteisön toimielinten on arvioitava, riittävätkö vientiä harjoittavan tuottajan toimittamat todisteet osoittamaan sen, että kaikki perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa asetetut edellytykset täyttyvät (edellä 34 kohdassa mainittu asia Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomion 53 ja 54 kohta).

36 Tästä seuraa, että jos ei voida olla varmoja siitä, täyttyvätkö perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainitut edellytykset esimerkiksi siitä syystä, että kyseessä oleva vientiä harjoittava valmistaja ei ole toimittanut tai kyennyt toimittamaan

tarvittavia tietoja tai että se ei ole osallistunut täysipainoisesti tutkimuksen toimittamiseen eivätkä yhteisön toimielimet tämän vuoksi kykene selvittämään jonkin markkinatalousolosuhteita koskevan edellytyksen täyttymistä, markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa ei voida myöntää.

37 Vakiintuneessa oikeuskäytännössä on todettu myös, että yhteisöjen toimielimillä on laaja harkintavalta, kun ne arvioivat kyseessä olevassa maassa vallitsevia oikeudellisia ja poliittisia tilanteita sen ratkaisemiseksi, voidaanko tietylle viejälle myöntää markkinataloudessa toimivan yrityksen asema. Tästä seuraa, että tällaisia toimielinten suorittamia arviointeja koskevassa yhteisöjen tuomioistuinten valvonnassa varmistetaan ainoastaan, että menettelyä koskevia sääntöjä on noudatettu, että ne tosiseikat, joiden perusteella riitautettu valinta on tehty, pitävät asiallisesti paikkansa, että näitä tosiseikkoja ei ole arvioitu ilmeisen virheellisesti tai ettei harkintavaltaa ole käytetty väärin (ks. edellä 34 kohdassa mainittu asia Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomion 48 ja 49 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

38 Esillä olevassa asiassa on riidatonta, että markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa ei ollut myönnetty kantajalle ainoastaan siitä syystä, ettei se ollut osoittanut täyttävänsä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainittua edellytystä ja etenkään sitä edellytystä, jolla pyritään saamaan varmuus siitä, että ”yritysten hintoja, kustannuksia sekä tuotantopanoksia – – koskevat päätökset tehdään markkinoihin perustuvien tarjontaa ja kysyntää heijastavien viitteiden perusteella sekä ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa”.

39 Kuten kantaja on todennut, 5.12.2003 annetusta ilmoituksesta käy ilmi, että komissio katsoi, että muut perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan toisessa, kolmannessa, neljännessä ja viidennessä luetelmakohdassa mainitut kriteerit täyttyivät. Se ei ollut esittänyt perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäiseen luetelmakohtaan nähden lainkaan väitteitä tärkeimpien tuotantopanosten kustannuksista, joiden on heijastettava ”merkittävässä määrin niiden arvoa markkinoilla”. Komissio katsoi, että siltä osin kuin kotimaan markkinoilta saatujen raaka-aineiden hintoja oli voitu verrata maahantuotujen raaka-aineiden hintoihin, oli näiden välillä voitu havaita vain pieniä eroja. Kirjelmissään neuvosto oli vastaavalla tavalla myöntänyt, että markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa ei ollut myönnetty kantajalle siitä

syystä, että toimielimet olivat katsoneet, ettei se ollut kyennyt osoittamaan sitä, että yrityksen päätökset oli tehty ilman merkittävää valtion puuttumista.

40 Tästä seuraa, että kantajalle oli selvästi ilmoitettu syyt siihen, miksi sen hakemus markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämiseksi oli hylätty, ja toisin kuin se väittää, sitä, ettei riidanalaisessa asetuksessa ollut tarkkaa mainintaa siitä, mitä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainituista kriteereistä ei ollut täytetty, ei voida pitää osoituksena toimielinten syyksi luettavaksi objektiivisuuden ja puolueettomuuden laiminlyönniksi. Kantajan lausumista käy lisäksi selvästi ilmi, että se on täysin ymmärtänyt markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevan hakemuksen hylkäävän päätöksen merkityksen.

41 Riidanalaisen asetuksen ja neuvoston kirjelmissään esittämien huomioiden mukaan toimielinten päätelmä, jonka mukaan kantaja ei ollut esittänyt näyttöä siitä, että se täyttää perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun kriteerin, perustuu olennaisesti sekä seikkoihin, jotka liittyvät siihen, että valtiolla oli määräysvaltaa kantajassa, ja siihen, millä tavoin sen johdon jäsenet nimitettiin, ja johdon kokoonpanoon (riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappale), että siihen, että valtiolla oli todettu olevan merkittävää määräysvaltaa sellaisen vientisopimusten vahvistamis- ja tarkastusmenettelyn välityksellä, joka kohdistui kyseessä olevan tuotteen vientihintojen vahvistamiseen (riidanalaisen asetuksen 14 perustelukappale, jota selitetään sen 17 perustelukappaleessa).

42 Tässä yhteydessä on todettava, että ensimmäisellä, perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan rikkomista koskevalla kanneperusteella pyritään ensin osoittamaan, etteivät toimielimet ole tutkineet sitä, oliko hintoja ja tuotantopanosten kustannuksia koskevat kantajan päätökset tehty markkinasignaalien perusteella ja ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa. Tästä syystä väitteet kohdistuvat pääasiallisesti riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa esitettyihin perusteluihin, minkä vuoksi väitteitä on tutkittava niihin nähden. Tämän jälkeen tarkastellaan erikseen väitteitä, joilla on pyritty kyseenalaistamaan arvio, jonka toimielimet olivat tehneet vientihinnoista.

Väitteet, jotka koskevat neuvoston arvioita valtion määräysvallasta kantajana olevassa yhtiössä ja yhtiön johdon nimittämisestä ja sen kokoonpanosta

43 Kantaja esittää, että neuvosto on arvioidakseen sitä, toimiiko kantaja markkinatalousolosuhteissa, soveltanut perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan vastaista kriteeriä. Se katsoo toimittaneensa riittävät tiedot osoittaakseen, että sen hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevat päätökset oli tehty tarjontaa ja kysyntää heijastavien markkinasignaalien perusteella ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa, mutta neuvosto ei sen mukaan ollut ottanut näitä tietoja asianmukaisesti huomioon. Tämän perusteella se esittää, että riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa olevat toteamukset, jotka koskevat valtion vähemmistöosakkuutta ja johdon nimittämistä ja sen kokoonpanoa, eivät ole seikkoja, joiden perusteella voidaan sellaisenaan perustella markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epääminen, vaikka ne olisivatkin yhtäpitäviä aineistossa olevien todisteiden kanssa. Kantaja riitauttaa kuitenkin myös neuvoston arvioinnin asiallisen oikeellisuuden vetoamalla siihen, että hallinnollisessa menettelyssä kertynyt aineisto osoittaa päinvastaista.

44 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo, että nämä väitteet on syytä tutkia yhdessä.

Osapuolten lausumat

45 Kantaja esittää, että se on noudattanut kaikkia todistustaakkansa mukaisia velvoitteita tutkimusmenettelyn alusta alkaen esittämällä riittävät todisteet osoittaakseen sen, että sen liiketoiminnalliset päätökset tehtiin tarjontaa ja kysyntää heijastavien markkinasignaalien perusteella ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa.

46 Tässä yhteydessä kantaja viittaa sen hintoja, kustannuksia ja tuotantopanosten hankintaa koskeviin todisteisiin. Se väittää muun muassa esittäneensä näytön siitä, että se neuvotteli hinnat yhdenvertaisesti pyrkien siihen, että ne kattavat kaikki yhtiön tuotantokustannukset tuottaen samalla kohtuullisen voiton, ja osoittaneensa, että

kotimaisten ja tuotujen raaka-aineiden hinnat olivat melkein samat, kuten komissio oli 5.12.2003 antamassaan ilmoituksessa myöntänyt, joten se hankki raaka-aineet kansallisilta markkinoilta hinnoilla, jotka heijastivat markkinahintoja.

47 Kantaja esittää, ettei neuvosto ole riidanalaisessa asetuksessa osoittanut, että valtio on puuttunut merkittävällä tavalla sen liiketoiminnallisiin päätöksiin. Vastaavasti se esittää, että tutkimusaineistossa ei ole tekijöitä, jotka osoittaisivat, että kantajan hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevia päätöksiä ei tehdä tarjontaa ja kysyntää heijastavien markkinasignaalien perusteella ilman merkittävää valtion puuttumista. Lisäksi se toteaa, että komissio on tutkinut sen hintoja, kustannuksia ja tuotantopanosten hankintaa koskevista päätöksistä tehtyjä asiakirjoja itse paikalla suorittamassaan tarkastuksessa, eikä se ole millään tavoin antanut ymmärtää epäilevänsä niiden todenperäisyyttä, ja ettei näitä seikkoja ole riitautettu eikä torjuttu myöskään toimielinten päätelmissä.

48 Riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa olevaan neuvoston päätelmään, jonka mukaan ”valtio harjoitti merkittävää yritykseen kohdistuvaa valvontaa ja vaikutusvaltaa”, kantaja toteaa, että se ei ole riittävä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun kriteerin kannalta eikä sen perusteella näin ollen voida hylätä markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevaa hakemusta.

49 Se esittää, että tämän säännöksen sanamuoto velvoittaa yhteisöjen toimielimet arvioimaan sen, riittävätkö tuontia harjoittavan valmistajan esittämät todisteet osoittamaan, että liiketoiminnalliset päätökset tehdään markkinasignaalien perusteella ja että ne tehdään ilman merkittävää valtion puuttumista. Tämän vuoksi sitä, ettei kyse ole merkittävästä valtion puuttumisesta, pitäisi kantajan mukaan arvioida objektiivisesti, konkreettisesti ja todisteiden perusteella kaikkiin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuihin seikkoihin nähden. Sen mukaan on niin, että kun otetaan huomioon puuttumisen käsitteen merkitys, tilannetta, jossa valtio joko ei ole mukana liiketoiminnallisessa päätöksenteossa tai on mukana siinä mutta ei estä tarjontaa ja kysyntää heijastavien markkinasignaalien huomioon ottamista, ei ole pidettävä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuna puuttumisena. Kantaja huomauttaa lisäksi, että tässä säännöksessä sallitaan valtion puuttuminen, ellei se ole ”merkittävää”.

50 Audace lisää tähän, että englanniksi puuttumisen käsite (interference) tarkoittaa selvästi häiritsevää asioihin sekaantumista, manipulointia tai tosiasiallista jälkien jättämistä päätöksiin. Se esittää, että kyseessä on transitiivinen käsite ja että valtion on puututtava (interfere with) päätökseen tai tiettyyn sellaiseen toimeen, joka kuuluu johonkin perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainituista ryhmistä. Säännöksen muut viralliset kieliversiot vahvistavat tämän tulkinnan (ranska: intervention significative, saksa: Staatseingriffe). Audacen mukaan käsitettä ei voida rinnastaa määräys- tai vaikutusvaltaan, jotka ovat intransitiivisia käsitteitä. Valtiolla voi olla tietty vaikutusvalta, ilman että se kuitenkaan kykenisi tosiasiallisesti muuttamaan päätöksiä tai toimia. Lisäksi ilmaisun ”tässä suhteessa” käyttö sitoo Audacen mukaan puuttumisen päätöksiin, jotka koskevat hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia.

51 Kantaja tähdentää erityisesti sitä, että määräysvaltaa ei ole pidettävä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa tarkoitettuna kriteerinä, ja katsoo tämän johdosta, että valtion vähemmistöosakkuus ei ole tekijä, jonka perusteella voidaan katsoa, ettei tässä säännöksessä mainittua edellytystä ole täytetty. Se esittää lisäksi, ettei yhdessäkään julkaistussa päätöksessä markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa ole evätty yhtiöltä valtion tai valtion omistamien yhtiöiden vähemmistöosakkuuden vuoksi ja että komissio on itse tutkimuksessa joutunut toteamaan, ettei tämä osakkuus ollut esteenä markkinataloudessa toimivan yhtiön aseman myöntämiselle, koska vastakkaisessa tapauksessa komission itse paikalla suorittamassa tarkastuksessa ei olisi ollut mitään järkeä.

52 Vastaavasti kantaja riitauttaa niiden toimielinten lausumien paikkansapitävyyden, jotka koskevat sen johdon jäsenten nimittämistä ja johdon kokoonpanoa. Se esittää siihen väitteeseen, että valtiolliset osakkaat nimittävät sen johdon, ettei se, ettei suurin osa sen muista osakkaista osallistu osakkaiden vuosittaiseen kokoukseen, oikeuta katsomaan, että valtio puuttuu merkittävällä tavalla sen liiketoiminnallisiin päätöksiin. Se toteaa lisäksi, etteivät sen johdon jäsenet edusta tiettyä yhtä osakasta eivätkä ne osallistu yhtiön hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskeviin päätöksiin. Tällainen puuttuminen on kantajan mukaan Kiinan yhtiölainsäädännön ja kantajan yhtiöjärjestyksen vastaista. Tällä perusteella kantaja katsoo, että se, että johdossa on väitetty olevan valtion virkamiehiä tai valtionyrityksiä edustavia henkilöitä, ei ole seikka, jonka

perusteella voidaan katsoa, ettei perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainittua edellytystä ole täytetty.

53 Kantaja esittää, että neuvoston tulkinta merkitsee sitä, että käytännössä lukuisat kiinalaiset nykyaikaiset rajavastuuyhtiömuotoiset liikeyritykset, joita johdetaan hyvin, eivät voisi valtion vähemmistöosakkuuden vuoksi osoittaa, että tutkimuksen kohteena oleva yksi tai useampi tuottaja toimii markkinatalousolosuhteissa kyseisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta, mikä olisi sen päämäärän vastaista, johon asetuksen N:o 905/98 antamisella pyrittiin. Kantaja katsoo olevansa tällaisen kiinalaisen yhtiön malliesimerkki, hiljattain perustettu menestyvä yhtiö, jonka osakkeita vaihdetaan pörssissä ja joka toimii vapaasti markkinatalousolosuhteissa maksimoidakseen tuotot ja osakkailleen jaettavien osinkojen arvon. Se esittää lisäksi, että Euroopan unionissa toimivissa yrityksissä olevat huomattavat valtion osakkuudet ovat osoitus siitä, ettei valtion osakkuus merkitse sitä, että valtio puuttuu yhtiön liiketoiminnalliseen päätöksentekoon. Samalla tavoin lukuisat henkilöt, joilla on sidoksia julkiseen sektoriin, ovat mukana useissa unionin kilpailukykyisimmissä yrityksissä.

54 Kantaja esittää, että vaikka valtion vähemmistöosakkuudella olisikin merkitystä, niin kuin neuvosto on väittänyt, ei tämä riitä perustelemaan markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämistä esillä olevassa asiassa, koska kantajan esittämät todisteet osoittavat, että osakkaat eivät puuttuneet hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevaan yhtiön päätöksentekoon ja että valtion osakkuus ei estänyt niitä ottamasta huomioon tarjontaa ja kysyntää heijastavia markkinasignaaleja. Kantaja painottaa sitä, etteivät toimielimet ole kirjelmissään tarkastelleet tai torjuneet yhtäkään sen niistä takeista esittämistä huomautuksista, joilla valtiota on estetty puuttumasta sen liiketoiminnalliseen päätöksentekoon. Tällainen lähestymistapa on kantajan mukaan ristiriidassa toimielinten tavanomaisen käytännön kanssa, jota soveltaessaan ne arvioivat yksityiskohtaisesti silloinkin, kun kyseessä ovat kokonaan valtion omistuksessa olevat yhtiöt tai yhtiöt, joissa valtio on enemmistöosakkaana, toimenpiteitä, jotka kyseessä oleva yhtiö on toteuttanut estääkseen valtion puuttumisen kyseessä olevissa olosuhteissa.

55 Kantaja riitauttaa joka tapauksessa toimielinten toteamusten asiallisen paikkansapitävyyden.

56 Kantaja vetoaa ensiksi siihen, että toisin kuin toimielimet ovat esittäneet, se, että valtiolla on vähemmistöosakkuus sen pääomasta, ei anna valtiolle mahdollisuutta tosiasiallisesti eikä oikeudellisesti harjoittaa määräysvaltaa yhtiössä, koska, kuten kantaja on väittämänsä mukaan tutkimuksessa osoittanut, sovellettava lainsäädäntö ja sen oma yhtiöjärjestys sisältävät takeet, joilla estetään valtiollisten osakkaiden puuttuminen sen liiketoiminnalliseen päätöksentekoon tai yhtiön hallintoon ja mahdollisuus loukata yhtiön ja muiden osakkaiden oikeuksia ja laillisia intressejä. Kantaja esittää lisäksi, että erään valtiollisen osakkaan osakkuus perustuu tavanomaiseen liiketoimeen.

57 Kantaja väittää osoittaneensa tutkimuksessa toiseksi, että valtio ei nimitä sen johdon jäseniä, toisin kuin neuvosto on riidanalaisessa asetuksessa todennut, vaan osakkaiden kokous valitsee ne. Kantaja väittää myös selittäneensä, että se ja sen osakkaat on suojattu tällaista puuttumista vastaan Kiinan yhtiölainsäädännöllä, sen omalla yhtiöjärjestyksellä ja Shanghain pörssissä sovellettavilla listautumista koskevilla säännöillä.

58 Kolmanneksi kantaja riitauttaa neuvoston toteamuksen, jonka mukaan johdon jäsenistä valtaosa oli joko valtion virkamiehiä tai valtionyritysten toimihenkilöitä. Kantaja lausuu tähän esittäneensä näytön yhtäältä siitä, ettei yksikään sen johdon jäsenistä tai johtajista ollut valtion virkamies ja että Kiinan yhtiölainsäädännössä, jonka mukaisesti sen yhtiöjärjestys on laadittu, kiellettiin valtion virkamiehiltä johdon jäsenten, yhtiön tilintarkastajan tai johtajan tehtävät, ja toisaalta siitä, että ainoastaan kaksi sen johdon yhdeksästä jäsenestä oli valtion omistamien yhtiöiden johtajia; kyseessä oli kaksi kantajana olevan yhtiön osakkeita omistavaa yhtiötä. Kantaja vastaa neuvoston vastineessaan esittämiin väitteisiin toteamalla, että on väärin katsoa, että sen johdon jäsenet olivat sidoksissa valtioon, vain sillä perusteella, että nämä henkilöt olivat kantajan palveluksessa tai professoreina yliopistoissa, jotka ovat valtion oppilaitoksia.

59 Kantaja ja Audace kiistävät lopuksi vielä ne väitteet, jotka neuvosto oli esittänyt asian käsittelyssä näkökantansa tueksi.

60 Ensiksi kantaja vastaa niihin neuvoston väitteisiin, joiden mukaan todisteilla, joiden avulla voidaan selvittää, perustuvatko kantajan liiketoimet markkinasignaaleihin, ei ole merkitystä valtion puuttumista koskevan kysymyksen osalta, toteamalla, että yhteisöjen tuomioistuimen oikeuskäytännön ja toimielinten oman käytännön mukaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan kukin luetelmakohta on edellytys, joka kattaa yhden sellaisten tosiasiallisten olosuhteiden kokonaisuuden, joita on tarkasteltava yhdessä. Tässä artiklassa olevat viisi luetelmakohtaa koskevat viittä niistä pääasiallisista ominaisuuksista, jotka markkinatalousolosuhteissa toimivilla yrityksillä välttämättä on. Ensimmäisessä luetelmakohdassa mainittu edellytys koskee kantajan mukaan sitä, millä tavoin kyseessä oleva toimija tekee liiketoiminnalliset päätökset, ja sen avulla pyritään arvioimaan, tekeekö päätökset yritys ja tehdäänkö päätökset liiketoimintaa varten vai rasittavatko päätöksiä jotkin muut seikat, joilla on ensisijainen painoarvo järjestelmissä, joissa ei ole markkinataloutta. Kantaja väittää tällä perusteella, että jos toimielimet tunnustavat esillä olevassa asiassa, että sen liiketoiminnalliset päätökset tehdään tarjontaa ja kysyntää heijastavien markkinasignaalien perusteella ja että tärkeimpien tuotantopanosten kustannukset ”heijastavat merkittävässä määrin niiden arvoa markkinoilla”, vallitsee olettama siitä, että nämä päätökset tehdään myös ”ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa”, ja näin siksikin, että asian aineistossa ei ole lainkaan todisteita, jotka osoittaisivat päinvastaista, ja että kaikki muut perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan neljässä muussa luetelmakohdassa mainitut edellytykset täyttyvät.

61 Audace esittää myös, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan tavoitteena on vahvistaa kriteerit, joiden avulla voidaan selvittää se, onko kyseessä olevia yrityksiä tuotteiden normaaliarvoa määritettäessä kohdeltava samalla tavoin kuin markkinatalousyrityksiä. Tässä arvioinnissa on sen mukaan tärkeää sen selvittäminen, onko yhtiöiden päätökset tehty markkinaperusteisesti. Audacen mukaan yhteisön toimielinten on selvitettävä, jääkö valtion vaikutuksesta sellainen jälki merkityksellisiin päätöksiin, ettei päätöksiä voida pitää markkinaperusteisina. Audace katsoo, ettei neuvoston tulkinta ole yhteensopiva tämän tavoitteen kanssa.

62 Toiseksi kantaja huomauttaa siihen neuvoston toteamukseen, jonka mukaan ei ole tarpeen selvittää sitä, onko valtio osallistunut tiettyihin liiketoiminnallisiin päätöksiin, koska Kiina on edelleen valtio, jossa ei ole markkinataloutta ja jossa vain harvat yhtiöt toimivat markkinatalousolosuhteissa, että neuvosto on vuonna 1998 itse virallisesti tunnustanut Kiinan talouden huomattavan kehittymisen, jolla voitiin perustella

perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan muuttaminen. Lisäksi toimielinten päätöskäytännöstä käy kantajan mukaan ilmi, että markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntäminen Kiinaan sijoittautuneille yrityksille ei ole lainkaan poikkeuksellista. Audace lisää tähän, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdan tavoitteena on antaa päteville kiinalaisille viejille, vaikka niitä olisi vähänkin, mahdollisuus tapauskohtaisesti osoittaa, että markkinavoimat ohjaavat niiden toimintaa, koska Kiina on WTO:n jäsen. Neuvoston omaksuma lähestymistapa vääristää tämän prosessin ja pyrkii ennalta muotoamaan annettavan vastauksen.

63 Kolmanneksi kantaja esittää vastaten neuvoston väitteisiin, jotka koskevat kyseessä olevalle viejälle kuuluvaa todistustaakkaa ja toimielinten harkintavaltaa, että neuvoston toimivallan rajat on selvästi määritelty oikeuskäytännössä, ja vetoaa erityisesti siihen, että takeisiin, jotka yhteisön oikeusjärjestyksessä on annettu hallinnollisia menettelyjä varten, kuuluvat muun muassa toimivaltaisen toimielimen velvoite tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki käsiteltävänä olevan tapauksen kannalta merkitykselliset seikat sekä sen, jota asia koskee, oikeus tulla kuulluksi ja oikeus siihen, että päätöksessä esitetään riittävät perustelut. Kantaja katsoo, että esillä olevassa asiassa toimielimet ovat ilmeisellä tavalla laiminlyöneet näitä velvoitteita, minkä johdosta niiden tosiseikkoja koskeva arviointi ei ole ollut oikea.

64 Neljänneksi kantaja esittää toisin kuin neuvosto vastineessaan, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohtaa ei ole tulkittava suppeasti ja että toimielinten lähestymistavan on oltava joustava ja avoin sille mahdollisuudelle, että yhä useammat yhtiöt täyttävät markkinataloudessa toimivan yrityksen kriteerit. Kantaja esittää, että näitä säännöksiä on pidettävä ”poikkeuksen poikkeuksena”, eli poikkeuksena vertailumaan menetelmään, joka on jo perusasetuksen ja polkumyynnin vastaisen sopimuksen nojalla poikkeus pääsääntöisestä normaaliarvon määrittämismenetelmästä. Lisäksi Kiinan liittymisestä Maailman kauppajärjestöön tehdyn pöytäkirjan, joka on Maailman kauppajärjestön ministerikonferenssin 10.11.2001 tekemän päätöksen liitteenä (WT/L/432, 23.11.2001; jäljempänä Kiinan liittymisestä WTO:hon tehty pöytäkirja), mukaan kyseessä on väliaikainen siirtymäkauden ratkaisu.

65 Lopuksi kantaja riitauttaa myös ne neuvoston väitteet, joiden mukaan viittauksilla Kiinan yhtiöoikeuteen ei ole merkitystä. Kantaja katsoo, että väitteet ovat vastoin ponnistuksia, joihin Kiina on ryhtynyt markkinatalouden perustamiseksi, ja ristiriidassa niiden syiden kanssa, joiden vuoksi markkinataloudessa toimivan yrityksen käsite otettiin perusasetukseen. Kantaja esittää lisäksi, että tämä lainsäädäntö on annettu hiljattain ja että siinä sovelletaan samantyyppisiä sääntöjä kuin ne, jotka ovat voimassa tärkeimmissä nykyaikaisissa talousjärjestelmissä, esimerkiksi yhteisön eri jäsenvaltioissa.

66 Neuvosto väittää, että tulkinta, jonka kantaja ja Audace ovat omaksuneet perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisestä luetelmakohdasta, on väärä ja että toimielimet ovat käyttäneet oikeaa menetelmää esillä olevassa asiassa. Neuvosto esittää muun muassa, että oikeuskäytännön mukaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettu normaaliarvon määrittämismenetelmä on poikkeus sen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tarkoitetusta erityisestä menetelmästä, minkä vuoksi poikkeusta on tulkittava suppeasti. Lisäksi se viittaa siihen, että todistustaakka siitä, että kaikki kriteerit ovat täyttyneet, kuuluu kyseessä olevalle tuottajalle ja että toimielimillä on laaja harkintavalta markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa myönnettäessä.

67 Neuvosto katsoo, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettu ”merkittävä valtion puuttuminen” ei edellytä sitä, että toimielimet tutkivat, onko valtio osallistunut juuri tiettyihin liiketoiminnallisiin päätöksiin, jos valtio itse tekee tällaisia päätöksiä tai jos se estää niiden tekemisen. Neuvoston mukaan riittää, että osoitetaan, että valtio käyttää merkittävää määräysvaltaa viejään nähden Kiinassa.

68 Neuvosto huomauttaa tähän, että Kiina on edelleen valtio, jossa ei ole markkinataloutta ja jossa vain harvat yhtiöt toimivat markkinatalousolosuhteissa. Tämän vuoksi se katsoo, että sen osoittamiseksi, että valtio puuttuu liiketoiminnallisiin päätöksiin, riittää sen näyttäminen, että valtio osallistuu merkittävällä tavalla yhtiön päätöksentekoprosessiin kokonaisuutena tarkastellen. Tällainen osallistuminen voi tapahtua eri muodoissa, mukaan lukien osallistuminen osakkaiden ja johdon kokouksiin.

69 Neuvoston mukaan on niin, että jos valtiolla on määräysvalta yhtiössä, se osallistuu myös sen päätöksentekoon, vaikka se ei ”sekaantuisi” sen liiketoiminnallisiin päätöksiin eikä ”manipuloisi” niitä tai ”jättäisi niihin jälkiään”, kuten Audace on edellyttänyt. Tällaisessa tapauksessa yhtiön päätökset ovat neuvoston mukaan valtion päätöksiä, jotka on tehty sen käyttämän yleisen määräysvallan nojalla ja jotka ovat välttämättä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettujen päätösten tyyppisiä päätöksiä. Neuvosto katsoo, että jos valtion osakeomistus ilmenee valtion määräysvaltana, se johtaa myös sellaiseen valtion puuttumiseen, joka on välttämättä merkittävää.

70 Neuvosto esittää, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan mukaan valtion puuttuminen ja markkinaperusteiset hinnat ovat kaksi erillistä kysymystä ja että markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämisen ainoana tarkoituksena ei ole sen varmistaminen, että hinnat ja kustannukset heijastavat markkina-arvoja. Neuvosto katsoo, että koska perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa on käytetty rinnastuskonjunktiota ”sekä”, viejän pitää esittää näyttö kahdesta eri seikasta: yhtäältä siitä, että sen päätökset tehdään markkinasignaalien perusteella, ja toisaalta siitä, että päätökset tehdään ilman merkittävää valtion puuttumista. Neuvosto esittää tämän perusteella, että yksittäisten liiketoimien hintoja koskevilla todisteilla ei ole merkitystä valtion vaikutusvallan osalta, eikä se lainkaan käsittele kantajan kannekirjelmässään esittämiä tähän kysymykseen liittyviä lausumia.

71 Neuvosto katsoo lisäksi, että jos erillisiä yksittäisiä liiketoimia koskevista päätöksistä vaadittaisiin todisteita, tekisi tämä käytännössä mahdottomaksi sen, että viejä kykenisi osoittamaan, että ensimmäinen kriteeri täyttyy. Neuvoston mukaan tämän vuoksi lähtökohtaisesti riittää se, että viejä osoittaa yleisesti, ettei valtio harjoita siinä päätösvaltaa ja että se on vapaa toimimaan vailla merkittävää valtion vaikutusvaltaa, koska tätä voidaan pitää osoituksena siitä, ettei valtio puutu myöskään sen liiketoiminnallisiin päätöksiin.

72 Neuvosto kiistää lisäksi sen, että olisi olemassa vakiintunut käytäntö, jonka mukaan toimielimet arvioivat yksityiskohtaisesti toimenpiteitä, joihin tutkimuksen kohteena oleva viejä on ryhtynyt estääkseen valtion puuttumisen, ja toteaa, ettei kantaja ole missään tapauksessa osoittanut tutkimuksessa ryhtyneensä toimenpiteisiin estääkseen

valtion vaikutusmahdollisuudet. Neuvoston mukaan tässä relevantteina toimenpiteinä voitaisiin pitää esimerkiksi johdon (jonka jäsenet eivät saisi olla virkamiehiä tai valtioon sidoksissa olevia henkilöitä) kokoonpanoa koskevia toimenpiteitä tai äänestyssääntöjä (jotka estäisivät valtiollisen osakkaan mahdollisuuden jäädyttää päätöksenteko vähemmistöäänin, mikä antaisi enemmistönä oleville muille kuin valtiollisille osakkaille mahdollisuuden määräysvaltaan yhtiössä). Ainoa toimenpide, johon kantaja viittaa, on Kiinan yhtiölainsäädäntö, joka ei ole kantajan toteuttama toimenpide. Neuvosto katsoo, että jos Kiinan yhtiölainsäädännöllä yksin kyettäisiin estämään valtion vaikutusvalta, kaikki valtion määräysvallassa olevat yhtiöt voisivat tämän lain perusteella hakea markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa, mikä johtaisi siihen, että tämän aseman arviointi jäisi käytännössä vaille kohdetta.

73 Vertailusta, jossa kantajan asemaa tarkastellaan suhteessa markkinatalousmaassa toimivan yrityksen asemaan, komissio toteaa, että siinä ei oteta huomioon sitä, että Kiina on edelleen valtio, jossa ei ole markkinataloutta, ja tässä tilanteessa valtion määräysvallassa olevat yritykset eivät määritelmän mukaan toimi markkinatalousolosuhteissa.

74 Neuvosto toteaa lisäksi, että se, riittääkö valtion osallistuminen päätöksentekoprosessiin kokonaisuutena tarkastellen muodostamaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitetun puuttumisen, riippuu kullekin yksittäistapaukselle ominaisista olosuhteista. Nyt kyseessä olevassa tapauksessa toimielimet ovat neuvoston mukaan katsoneet, että syyt, jotka riidanalaisessa asetuksessa mainittiin, riittivät kokonaisuutena tarkastellen perusteeksi toteamukselle siitä, ettei kantaja ollut kyennyt näyttämään sitä, että se harjoittaa toimintaansa ilman valtion puuttumista.

75 Neuvosto vetoaa lopuksi siihen, että toisin kuin kantaja väittää, riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa mainittujen syiden tukena on hallinnollista menettelyä koskeva aineisto.

76 Ensiksi neuvosto tuo esiin sen, että toimielinten päätelmä, jonka mukaan kantaja oli valtion määräysvallassa, vaikka valtiolla ei ollutkaan osake-enemmistöä, perustui osakeomistuksen jakautumisesta tehtyyn arvioon. Valtion osakeomistus (40,98 %) on neuvoston mukaan erittäin keskittynyt, koska omistajina on ainoastaan kolme valtiollista toimijaa, kun taas yksityinen osakeomistus (59,02 %) on laajalti hajautunut, mikä antoi valtiollisille osakkaille mahdollisuuden käyttää määräysvaltaa osakkaiden kokouksissa. Se, että osakeomistuksen epätasainen jakautuminen valtion osakeomistuksen ja yksityisen osakeomistuksen välillä antaa valtiolle mahdollisuuden määräysvaltaan yhtiössä, saa tukea siitä, millä tavoin osuudet olivat edustettuina osakkaiden vuosittaisessa kokouksessa, joka pidettiin tutkimusajanjaksolla ja jossa 90 prosenttia edustettuina olleista osakkeista oli valtion tai valtionyritysten omistuksessa.

77 Toiseksi neuvosto huomauttaa, että koska kantajan johdon jäsenet oli valittu osakkaiden kokouksissa, joissa valtiollisilla osakkailla oli määräysvalta, kuten edellä on todettu, todellisuudessa viimeksi mainitut osakkaat valitsevat johdon jäsenet.

78 Kolmanneksi neuvosto esittää johdon kokoonpanon osalta, että eräästä taulukosta, jonka kantaja on toimittanut 10.9.2003 päivätyssä kirjeessä vastauksenaan komission tietojensaantipyyntöön, käy selvästi ilmi, että vain kaksi johdon yhdeksästä jäsenestä ei ollut sidoksissa valtioon. Kaikki muut olivat valtion tai valtion määräysvallassa olevien yritysten tai laitosten palveluksessa. Kun kyse on maasta, jossa ei ole markkinataloutta, neuvoston mukaan on syytä olettaa, että valtiolla on määräysvalta kaikkeen taloudelliseen toimintaan nähden, minkä vuoksi olisi vaikea ajatella, miten olisi mahdollista, että valtiollisten tai valtion määräysvallassa olevien yksikköjen palveluksessa olevat henkilöt eivät olisi työnantajansa eli valtion vaikutusvallan alaisia eivätkä toimisi valtion virkamiesten tavoin.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

79 On muistettava, että neuvosto on todennut riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa seuraavaa:

”Vaikka yrityksen osake-enemmistö oli yksityishenkilöiden omistuksessa, yrityksen pääteltiin olevan valtion hallinnassa, koska muiden kuin valtion omistuksessa olevien osakkeiden omistus oli varsin hajanaista, minkä lisäksi valtion osake-erä oli ylivoimaisesti suurin. Lisäksi valtiolliset osakkaat nimittivät hallintoneuvoston, jonka jäsenistä valtaosa oli joko valtion virkamiehiä tai valtionyritysten toimihenkilöitä. Tästä syystä pääteltiin, että valtio harjoitti merkittävää yritykseen kohdistuvaa valvontaa ja vaikutusvaltaa.”

80 Heti aluksi on todettava, että toisin kuin kantaja antaa ymmärtää (ks. edellä 56 kohta), toimielimet eivät ole riidanalaisessa asetuksessa eivätkä tutkimuksessa väittäneet, että valtio olisi ollut välittömästi mukana yhtiön päivittäiseen hallintoon kuuluvassa päätöksenteossa, että valtiolliset osakkaat loukkaisivat yhtiön ja muiden osakkaiden oikeuksia ja laillisia intressejä tai että tapa, jolla valtio oli hankkinut osakkuutensa, ei olisi ollut markkinatalousolosuhteiden mukainen. Kantajan johtoa koskevia väitteitä lukuun ottamatta toimielimet ovat todenneet kantajan osakeomistuksen jakautumista koskevien huomioiden perusteella ainoastaan, että valtiolla oli määräysvalta yhtiössä, ilman että ne olisivat lausuneet mitään muun muassa siitä, millä tavoin tätä määräysvaltaa käytettiin tai voitiin käyttää käytännössä. Kantaja ei kuitenkaan ole riitauttanut neuvoston toteamusta, jonka mukaan valtiollisilla osakkailla oli määräysvalta osakkaiden kokouksissa ne kokoukset mukaan lukien, joissa päätettiin johdon kokoonpanosta.

81 On siis tutkittava, onko tällaista valtion määräysvaltaa koskevalla toteamuksella voitu perustella se, että kantajalle ei myönnetty markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa.

82 Tähän on todettava, että valtion määräysvalta tai vaikutusvalta ei ole perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa nimenomaisesti mainittu edellytys. Siksi on selvitettävä, merkitseekö valtion määräysvalta, sellaisena kuin sen on todettu vallitsevan esillä olevassa asiassa, välttämättä sitä, että kyseessä on tässä säännöksessä tarkoitettu merkittävä valtion puuttuminen kuten neuvosto on esittänyt.

83 On muistettava, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa edellytetään, että kyseessä olevan vientiä harjoittavan tuottajan on esitettävä riittävät todisteet muun muassa siitä, että ”yrityksen hintoja, kustannuksia sekä tuotantopanoksia kuten raaka-aineita ja teknologian ja työvoiman kustannuksia, tuotantoa, myyntiä ja investointeja koskevat päätökset tehdään markkinoihin perustuvien tarjontaa ja kysyntää heijastavien viitteiden perusteella sekä ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa”, jotta sille voitaisiin myöntää markkinataloudessa toimivan yrityksen asema.

84 Tämän säännöksen sanamuodosta käy selvästi ilmi, että merkittävää valtion puuttumista tai sitä, ettei sitä tapahdu, on arvioitava suhteessa tapaan, jolla yrityksen ”hintoja, kustannuksia sekä tuotantopanoksia” koskevat päätökset tehdään. Säännöksessä edellytetään, että kyseessä oleva vientiä harjoittava tuottaja osoittaa, että sen päätökset tehdään ”markkinoihin perustuvien – – viitteiden perusteella” ja ”ilman valtion merkittävää puuttumista”. Lisäksi ilmaisun ”tässä suhteessa” käyttö vahvistaa edelleen merkityksellisten päätösten ja valtion puuttumisen välistä yhteyttä. Näin ollen valtion toimintaa, joka ei ole omiaan vaikuttamaan yrityksen päätöksiin, ei voida pitää perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuna ”merkittävänä puuttumisena”.

85 Kun otetaan huomioon säännöksen sanamuoto, sen päämäärät ja asiayhteys, merkittävän valtion puuttumisen käsitettä ei voida rinnastaa kaikkeen vaikutusvaltaan, joka valtiolla voi olla tietyn yrityksen toimintaan, tai kaikkeen osallistumiseen yrityksen päätöksentekoprosessiin, vaan se on ymmärrettävä sellaiseksi valtiovallan toiminnaksi, joka on omiaan tekemään yrityksen päätöksistä yhteensopimattomia markkinatalouden olosuhteiden kanssa.

86 Jo se, että ilmaisua ”merkittävä puuttuminen” on käytetty, osoittaa, että yhteisöjen lainsäätäjä on halunnut sallia tietynasteisen valtion vaikutusvallan yrityksen toimintaan tai tietynasteisen osallistumisen yrityksen päätöksentekoprosessiin, jos niillä ei kuitenkaan ole minkäänlaista vaikutusta siihen, millä tavoin hintoja, kustannuksia sekä tuotantopanoksia koskevat päätökset tehdään.

87 On todettava myös, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan mukaan sen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä, toisessa, kolmannessa, neljännessä ja viidennessä luetelmakohdassa mainittuja kriteereitä on tarkoitettu käytettäväksi niiden tuottajien yksilöimiseksi, jotka ovat polkumyyntitutkimuksen kohteena ja jotka toimivat ”markkinatalousolosuhteissa asianomaisen samankaltaisen tuotteen valmistuksen ja myynnin osalta” (perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohta; ks. myös asetuksen N:o 905/98 viides perustelukappale) ja ”jo[t]ka toimi[vat] markkinatalousolosuhteissa” (perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohta). Lisäksi perusasetuksen 2 artiklan 1–6 kohdassa olevien sääntöjen soveltaminen edellyttää, että käytettävissä on tiettyjä pääasiallisesti tutkimuksen kohteena olevaan tuotteeseen liittyviä tietoja, kuten maksetut tai maksettavat hinnat sekä kustannukset tuotannosta ja myynnistä ”tavanomaisessa kaupankäynnissä” (perusasetuksen 2 artiklan 1 kohta). Tällaisissa tilanteissa perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainitut kriteerit edellyttävät, että markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä hakevat yritykset toimivat markkinatalousolosuhteissa ja että hinnat, kustannukset sekä kirjanpidon perustana olevat asiakirjat ovat luotettavia (ks. vastaavasti asia T-255/01, Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ja Zhejiang Yankon v. neuvosto, tuomio 23.10.2003, Kok., s. II-4741, 41 kohta).

88 On siis todettava, että kyseessä olevalla edellytyksellä pyritään selvittämään se, ovatko kyseessä olevan vientiä harjoittavan tuottajan merkityksellisten päätösten taustalla olleet puhtaasti liiketoiminnalliset näkökohdat, jotka ovat tyypillisiä markkinataloudessa toimivalle yritykselle, vai vääristävätkö päätöksiä muut, valtiojohtoisille talousjärjestelmille tyypilliset näkökohdat.

89 Tähän on todettava, että neuvosto esittää perustellusti, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa tulkittaessa ja sovellettaessa on syytä ottaa huomioon se, että 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettuja valtioita ei

pidetä markkinatalousmaina, siitäkään huolimatta, minkälaisia uudistuksia niissä on saatu aikaan (ks. vastaavasti edellä 34 kohdassa mainittu asia Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomion 51 ja 52 kohta). Yhteisöjen lainsäätäjä on arvioinut näiden kolmansien maiden taloudellista, oikeudellista ja poliittista tilannetta, joka on nimenomaisesti tunnustettu perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdassa ja joka oikeuttaa näistä valtioista peräisin olevan tuonnin erityiskohteluun normaaliarvoa määritettäessä. Näin on oletettava, että olosuhteet, joissa yritykset toimivat näissä maissa, eivät ole rinnastettavissa markkinatalousmaissa vallitseviin olosuhteisiin, ellei toisin osoiteta.

90 Näin etenkin sellaisessa tapauksessa, jossa on kyse muusta kuin markkinatalousmaasta, se, että valtiolla on määräysvalta tällaiseen maahan sijoittautuneessa yhtiössä, voi herättää epäilyksiä siitä, ylittääkö valtio toiminnallaan markkinoiden sääntöjä noudattavan tavanomaisen osakkaan roolin ja onko yhtiön johtaminen riittävän itsenäistä valtioon nähden, jotta se voi tehdä hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevat päätökset itsenäisesti ja siten, että niillä vastataan tarjontaa ja kysyntää heijastaviin markkinasignaaleihin. Lisäksi on todettava, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisestä luetelmakohdasta, jonka mukaan yritysten päätökset ”tehdään”, käy ilmi, että yhteisöjen lainsäätäjä on edellyttänyt erityisesti sitä, että kyseessä olevan yrityksen päätöksentekoprosessi on vapaa suhteessa kaikkeen merkittävään valtion puuttumiseen. Yrityksen on näin osoitettava, että sen hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevat päätökset tehdään itsenäisesti, ne perustuvat markkinataloudelle tyypillisiin näkökohtiin eli etenkin voiton maksimointiin eivätkä niihin ole vaikuttaneet valtiovallalle tyypilliset näkökohdat. Koska itsenäinen ja liiketoiminnallisiin näkökohtiin perustuva päätöksenteko on lähtökohtaisesti yksityisen sektorin ominaisuus, on näin perusteltua, että yhteisöjen toimielimet ottavat huomioon käyttäessään tällä alalla niille kuuluvaa laajaa harkintavaltaa kyseessä olevan viejän esittämien todisteiden tutkinnassa sen, että yritys on valtion määräysvallassa.

91 Valtion määräysvalta, sellaisena kuin sen on todettu vallitsevan esillä olevassa asiassa, ei kuitenkaan ole sellaisenaan yhteensopimaton sen kanssa, että kyseessä oleva yritys tekee liiketoiminnalliset päätöksensä markkinatalousolosuhteissa, eikä etenkään

merkitse sitä, että sen hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevat päätökset perustuvat markkinataloudessa toimivalle yritykselle vieraisiin näkökohtiin.

92 Neuvoston asian käsittelyssä puoltama lähestymistapa, joka ilmenee myös riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleesta ja jossa valtion määräysvalta rinnastetaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuun ”merkittävään valtion puuttumiseen”, johtaa siihen, että valtion määräysvallassa olevilta yhtiöiltä evätään lähtökohtaisesti mahdollisuus markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaan siitä riippumatta, missä tosiasiallisessa, oikeudellisessa ja taloudellisessa konkreettisessa tilanteessa ne toimivat, ja erityisesti siitä riippumatta, ovatko ne esittäneet riittävän näytön osoittaakseen, että valtio ei toiminnallaan ylitä markkinatalousmaassa toimivan tavanomaisen osakkeenomistajan roolia, että yrityksen päätökset tehtiin itsenäisesti ja riippumatta valtiovallalle tyypillisistä näkökohdista ja että sen päätösten perusteena olivat näin ainoastaan markkinataloudessa toimivalle yritykselle ominaiset puhtaasti liiketoiminnalliset näkökohdat.

93 Tässä yhteydessä on erityisesti todettava, että neuvoston väitteillä, jotka koskevat kantajan johdon jäsenten nimittämistä ja sen kokoonpanoa, ei voida asian aineiston perusteella asettaa kyseenalaiseksi sitä, että määräysvalta, jota valtio käyttää yhtiössä, pysyy tavanomaisten markkinamekanismien mukaisissa rajoissa, aivan kuten kantaja on esittänyt.

94 Yhtäältä valtiolla tai valtiollisilla elimillä ei aineiston mukaan ole johtoa nimitettäessä mahdollisuutta nimittää suoraan yhtä tai useampia jäseniä. Kuten kantaja on markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevassa hakemuksessaan osoittanut, sen yhtiöjärjestyksen mukaan osakkaiden kokous valitsee johdon jäsenet. Lisäksi toimielimet eivät ole tätä mitenkään kiistäneet; päinvastoin asiakirjoista ja neuvoston argumenteista ilmenee, että riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa esitetty toteamus koskee nimenomaisesti sitä, että yksityisten osakkuuksien laajan hajautumisen vuoksi, mikä tarjoaa valtiollisille osakkaille mahdollisuuden määräysvaltaan osakkaiden kokouksissa, nämä päättävät käytännössä johdon kokoonpanosta. Tämä ei yksin voi olla perusteena sen toteamiselle, että valtiolliset osakkaat ovat eri asemassa tai toimivat eri tavalla kuin yksityinen vähemmistöosakas, jolla olisi enemmistöosakkaiden hajautumisen vuoksi tosiasiallisesti määräysvalta osakkaiden

kokouksissa. Näin ollen tätä ei voida myöskään pitää perusteena markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämiselle kantajalta.

95 Johdon kokoonpanon osalta on asian aineiston ja neuvoston lausumien perusteella toisaalta todettava, että väitteet, jotka koskevat johdon enemmistön ja valtion välisten sidosten olemassaoloa, perustuvat myös yksin siihen, että valtiolla on määräysvalta kantajana olevassa yhtiössä. Vaikka toimielimet eivät ole esittäneet minkäänlaisia vastaväitteitä suhteessa kahteen johdon yhdeksästä jäsenestä, ne ovat moittineet kolmea muuta jäsentä siitä, että ne ovat palvelussuhteessa (kyse on pääjohtajasta ja varapääjohtajasta) tai että niitä sitoo palvelusopimus (johdon puheenjohtaja) kantajaan, vaikka valtiolla on kantajana olevassa yhtiössä määräysvalta. Vain tätä ei voida pitää yhteensopimattomana markkinatalousolosuhteiden kanssa, eikä tämän perusteella voida esittää, kun muuta osoitusta heidän sidoksistaan valtioon ei ole, että näiden jäsenten tekemät päätökset perustuvat valtiovallalle tyypillisiin näkökohtiin. Näin ollen ja ilman, että olisi tutkittava muita johdon jäseniä koskevia kantajan lausumia, väite siitä, että johdon enemmistöllä on sellaisia sidoksia valtioon, joita ei voida pitää yhteensopivina markkinatalousolosuhteiden kanssa, on hylättävä.

96 On siis todettava, että riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa esitetyt näkökohdat eivät sisällä seikkoja, joiden perusteella voitaisiin paremmin perustella markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epääminen esillä olevassa asiassa. Neuvoston päätelmää, jonka mukaan ”valtio harjoitti merkittävää [kantajana olevaan] yritykseen kohdistuvaa valvontaa ja vaikutusvaltaa”, on pidettävä asian aineiston perusteella pelkkänä toteamuksena siitä, että valtiolla on määräysvaltaa yhtiössä.

97 Koska valtion määräysvaltaa koskevaa kriteeriä ei ole nimenomaisesti mainittu kyseessä olevassa säännöksessä mainittujen edellytysten joukossa, neuvoston näkemys on ristiriidassa sen järjestelmän kanssa, jonka se on itse perustanut säätämällä asetuksella N:o 905/98 perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan ja joka perustuu yhteisön toimielinten tapauskohtaisesti suorittamaan tutkintaan siitä, onko polku-

myyntitutkimuksen kohteena olevan vientiä harjoittavan tuottajan, joka hakee markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä, esittämiä todisteita pidettävä riittävinä.

98 Tämän johdosta on katsottava, että kantaja on perustellusti esittänyt, että riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleeseen otetut perusteet osoittavat, että arvioidessaan kantajan toimittajien todisteiden riittävyyttä toimielimet olivat soveltaneet kriteeriä, josta ei ole säädetty perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa, koska vaikka valtion määräysvalta yrityksessä on seikka, joka voidaan ehkä ottaa huomioon, se ei yksin riitä osoittamaan, että kyseessä on tässä säännöksessä tarkoitettu ”merkittävä valtion puuttuminen”.

99 On totta, että todistustaakka kuuluu vientiä harjoittavalle tuottajalle, joka hakee markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä. On kuitenkin huomattava, että esillä olevassa asiassa kantaja on toimittanut komissiolle useita todisteita, joilla se on pyrkinyt osoittamaan täyttävänsä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun edellytyksen. Nämä todisteet katsottiin kuitenkin merkityksettömiksi siitä syystä, että valtion määräysvalta rinnastettiin tässä säännöksessä tarkoitettuun ”merkittävään valtion puuttumiseen”.

100 Kantaja on näin toimittanut todisteet, joita komissio oli itse pyytänyt markkinataloudessa toimivan yrityksen asemaa hakeville tuottajille tarkoitetussa kyselylomakkeessaan ja jotka koskivat tutkimusajanjaksolla hinnoista ja kustannuksista tehtyjä päätöksiä, sopimusneuvotteluja, hintavaihteluita, toimintaympäristöä koskevaa sääntelyä (hintojen, jakelun ja vientilupien osalta) ja yhtiön sisäistä päätöksentekoprosessia. Mainittakoon tässä yhteydessä, että neuvosto ei ole kiistänyt kantajan lausumia, joiden mukaan komissio oli tutkinut sen hintoja, kustannuksia ja tuotantopanosten hankintoja koskevia asiakirjoja itse paikalla suorittamassaan tarkastuksessa, eikä se ollut millään tavoin antanut ymmärtää epäilevänsä niiden todenperäisyyttä. Neuvosto on sitä vastoin asian käsittelyn aikana nimenomaisesti tunnustanut, että yhteisön toimielimet olivat katsoneet, että tiettyjä liiketoiminnallisia päätöksiä koskevat todisteet eivät olleet merkityksellisiä arvioitaessa sitä, täyttyikö perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa mainittu edellytys, ja etenkin arvioitaessa sitä, oliko päätökset tehty ilman valtion merkittävää puuttumista.

101 Riidanalaisen asetuksen sanamuodon ja aineiston asiakirjojen perusteella ei voida myöskään todeta, että toimielimet ovat ottaneet huomioon todisteet, jotka kantaja oli esittänyt markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevassa hakemuksessaan ja jotka se oli toimittanut uudestaan useita kertoja tutkimuksen aikana ja jotka liittyivät sen yhtiöjärjestyksessä, Kiinan yhtiölainsäädännössä ja Shanghain pörssissä sovellettavissa listautumista koskevissa säännöissä oleviin takeisiin, arvioidakseen sitä, olivatko nämä takeet riittäviä todisteita osoittamaan, että kantajan hintoja, kustannuksia ja tuotantopanoksia koskevat päätökset oli tehty ilman merkittävää valtion puuttumista. Sama koskee myös niitä todisteita, jotka koskevat valtiollisten ja yksityisten osakkaiden äänestyskäyttäytymistä osakkaiden yleiskokouksissa ja valtiollisen osakkuuden alkuperää. Erityisesti on huomattava, ettei näitä seikkoja käsitellä 5.12.2003 annetussa ilmoituksessa otsikon ”Valtion vaikutusvalta” alla, eikä myöskään 6.4.2004 päivätyssä kirjeessä, jossa komissio vahvisti päätöksensä evätä kantajalta markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman.

102 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalaisen asetuksen 13 kohdassa mainituilla seikoilla ei voida perustella neuvoston päätelmää, joka on otettu asetuksen 15 perustelukappaleeseen ja jonka mukaan kantaja ei täyttänyt kaikkia perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä alakohdassa säädettyjä edellytyksiä.

103 Näitä huomioita eivät horjuta neuvoston lausumat, jotka perustuvat siihen, että yhteisön toimielimillä on oikeuskäytännön mukaan laaja harkintavalta esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa.

104 Edellä mainitut lausumat eivät perustu sellaisten tosiasiallisten, oikeudellisten tai poliittisten tilanteiden arviointiin, jotka kuuluvat toimielimillä näissä kysymyksissä olevan laajan harkintavallan alaan, vaan siihen, millä tavoin neuvosto on määritellyt asiaa koskevien oikeussääntöjen ulottuvuuden. Yhteisöjen tuomioistuimilla on kuitenkin laillisuusvalvontaa harjoittaessaan täysi valta valvoa, että toimielimet ovat soveltaneet asianmukaisesti asiaa koskevia oikeussääntöjä (ks. vastaavasti asia T-374/04, Saksa v. komissio, tuomio 7.11.2007, Kok., s. II-4431, 81 kohta).

105 Todettakoon, että neuvosto on perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdalla ja etenkin säätämällä yksityiskohtaisista kriteereistä markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä varten rajoittanut omaa harkintavaltaansa ja pyrkinyt näin ottamaan huomioon Kiinan ”muuttuneet taloudelliset olosuhteet” (asetuksen N:o 905/98 viides perustelukappale). Tämän vuoksi arviointi, jonka se tekee tämän sääntelyn perusteella, on tehtävä näillä oikeussäännöillä asetetuissa rajoissa, eikä laajan harkintavallan käyttäminen näissä kysymyksissä voi johtaa sellaisten edellytysten asettamiseen markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämiselle, jotka ylittävät ne, jotka on mainittu perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa.

106 Lisäksi on muistettava, että silloin, kun yhteisöjen toimielimillä on laaja harkintavalta, yhteisön oikeusjärjestykseen luotujen takeiden kunnioittamisella hallinnollisissa menettelyissä on yhä olennaisempi merkitys ja että tällaisia takeita ovat erityisesti toimivaltaisen toimielimen velvollisuus yksittäistapauksessa tutkia huolellisesti ja puolueettomasti kaikki asiaankuuluvat seikat ja kyseessä olevan henkilön oikeus ilmaista kantansa sekä saada riittävät perustelut päätökselle (asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991, Kok., s. I-5469, Kok. Ep. XI, s. I-485, 14 kohta ja asia T-413/03, Shandong Reipu Biochemicals v. neuvosto, tuomio 13.7.2006, Kok., s. II-2243, 63 kohta). Vaikka yhteisöjen tuomioistuimet eivät esillä olevan asian kaltaisessa tapauksessa voikaan puuttua yhteisöjen viranomaisille kuuluvaan harkintaan, niiden on siis kuitenkin varmistettava, että toimielimet ovat tutkinnassa, joka niiden on suoritettava perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan mukaan, ottaneet huomioon kaikki vientiä harjoittavan tuottajan esiin tuomat merkitykselliset seikat ja että ne ovat arvioineet ne riittävän huolellisesti (ks. vastaavasti ja analogisesti em. asia Shandong Reipu Biochemicals v. neuvosto, tuomion 64 kohta). Kuten edellä on todettu, asiassa sovellettavien oikeussääntöjen virheellinen tulkinta on saanut toimielimet jättämään huomiotta kantajan esittämät merkitykselliset todisteet.

107 Lisäksi on todettava, että neuvosto on perustellusti esittänyt, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b alakohdassa tarkoitettu tuotteen normaaliarvon määrittämismenetelmä on poikkeus 2 artiklan 7 kohdan a alakohdassa tätä varten säädetystä erityisestä menetelmästä, jota sovelletaan lähtökohtaisesti tuontiin, joka on peräisin muusta kuin markkinatalousmaasta, joten ensin mainittua menetelmää on tämän vuoksi tulkittava suppeasti (edellä 87 kohdassa mainittu asia Changzhou Hailong Electronics & Light Fixtures ja Zhejiang Yankon v. neuvosto, tuomion 39 kohta ja edellä 34 kohdassa mainittu asia Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomion 50 kohta). Tämä ei kuitenkaan voi vahvistaa neuvoston näkökulmaa, jossa rinnastetaan lähtökohtaisesti

valtion määräysvalta, sellaisena kuin se on kuvattu riidanalaisen asetuksen 13 perustelukappaleessa, perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuun ”merkittävään valtion puuttumiseen” ottamatta millään tavalla huomioon todisteita, jotka koskevat sitä, minkälaisessa tosiasiallisessa, oikeudellisessa ja taloudellisessa konkreettisessa tilanteessa kantaja toimii. Tämä lähestymistapa johtaa siihen, kuten edellä juuri todettiin, että markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämiselle asetetaan edellytyksiä, jotka ylittävät ne, jotka on mainittu perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa.

108 Sitä kantajan vaatimusta ei ole hyväksyttävä, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lausuisi siitä, ovatko sen toimittamat todisteet olleet riittäviä, jotta voitaisiin katsoa, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainittu edellytys täyttyi, koska tämä arviointi kuuluu yhteisöjen toimielimille. Kuten neuvosto on perustellusti todennut, yhteisön toimielinten on arvioitava tapauskohtaisesti, riittävätkö vientiä harjoittavan tuottajan esittämät todisteet osoittamaan sen, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa asetetut edellytykset täyttyvät, ja yhteisöjen tuomioistuimen on tarkistettava, onko tämä arvio ilmeisen virheellinen (ks. vastaavasti edellä 34 kohdassa mainittu asia Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto, tuomion 52 ja 53 kohta). Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tehtävänä ei ole suorittaa tällaista tutkintaa kyseessä olevien toimielinten sijasta.

109 Edellä esitetystä seuraa, että nyt käsiteltävänä olevat väitteet on hyväksyttävä.

Väitteet, jotka koskevat neuvoston arviointia kantajan vientihintojen vahvistamisesta

110 Kantaja katsoo, että neuvoston arviointi, joka koskee sen vientihintojen vahvistamista, ei voi olla perusteena markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämiselle siltä. Keskeiseltä osin kantaja vetoaa siihen, että vientiin tapahtuva myynti ei ole merkityksellistä markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevan hakemuksen tutkinnassa ja että neuvosto on näin tulkinnut väärin

perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohtaa. Se esittää tämän rinnalla, että neuvoston suorittama kantajan vientihintojen arviointi on ilmeisen virheellinen.

Väite, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan virheellistä tulkintaa

– Osapuolten lausumat

111 Kantaja esittää, että koska metallien, mineraalien ja kemiallisten valmisteiden tuontia ja vientiä harjoittavia yrityksiä edustavan kauppakamarin (jäljempänä CCCMC) vientisopimusten vahvistamismenettely koskee vientihintoja eikä kyseessä olevan tuotteen myyntiä Kiinan sisämarkkinoilla, ei tätä menettelyä voida pitää pätevänä perusteena markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämiselle kantajalta. Neuvoston omaksuma vastakkainen käsitys johtuu kantajan mukaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan tulkinnasta, joka on ristiriidassa polkumyynnin vastaisen sopimuksen, Kiinan liittymisestä WTO:hon tehdyn pöytäkirjan ja perusasetuksen systematiikan kanssa.

112 Kantaja esittää tässä, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohta ja Kiinan liittymisestä WTO:hon tehdyn pöytäkirjan 15 artikla koskevat normaaliarvon määrittämistä ja perustuvat siihen, että kyseessä olevan tuotteen myynti Kiinan sisämarkkinoilla otetaan huomioon. Vientihintoja on sen mukaan sitä vastoin pidettävä eri käsitteenä perusasetuksessa, koska sitä koskevat erilaiset säännöt. Kantaja katsoo, että tätä tulkintaa tukee asetuksen N:o 905/98 johdanto-osa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen oikeuskäytäntö (edellä 34 kohdassa mainittu asia Shanghai Teraoka Electronic v. neuvosto) ja toimielinten vakiintunut käytäntö, jossa sitä arvioitaessa, onko kyseessä ”merkittävä valtion puuttuminen”, otetaan aina huomioon päätökset, jotka koskevat kyseessä olevien kansallisten markkinoiden hintoja, eikä vientihintoja.

113 Neuvosto esittää, että se, että CCCMC:n sopimusten vahvistamismenettely koskee ainoastaan vientitoimia, on vailla merkitystä. Se katsoo, että kantaja sekoittaa toisiinsa markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämisedellytykset, normaaliarvon määrittämisen ja vientihintojen laskemisen siinä tapauksessa, että markkinataloudessa toimivan yrityksen asema on myönnetty. Jotta markkinataloudessa toimivan yrityksen asema voitaisiin myöntää, viejän on esitettävä riittävät todisteet siitä, ettei valtio ole millään tavoin puuttunut yrityksen hintoihin ja myyntiin. Tämä edellytys ei neuvoston mukaan täyty, jos valtio puuttuu vientihintoihin. Neuvosto vetoaa lisäksi siihen, että edellä 34 kohdassa mainitussa asiassa Shanghai Teraoka Electronic vastaan neuvosto annetussa tuomiossa (94–109 kohta) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin paneutui erityisesti toimielinten niiden päätelmien tarkasteluun, jotka koskivat valtion määräysvallassa olevia vientihintoja.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

114 Vaikka kantaja onkin perustellusti esittänyt, että perusasetuksen 2 artiklan 7 kohta koskee normaaliarvon, jota on pidettävä perusasetuksessa eri käsitteenä kuin vientihintaa, määrittämistä, tästä ei seuraa, että vientiä harjoittavien tuottajien menettely vientihintojen suhteen on täysin vailla merkitystä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohtaa sovellettaessa.

115 Tässä säännöksessä normaaliarvon määrittämisen edellytykseksi perusasetuksen 2 artiklan 1–6 kohdassa mainittujen sääntöjen mukaisesti nimittäin asetetaan se, että kyseessä oleva tuottaja osoittaa toimivansa markkinatalousolosuhteissa. Ei kuitenkaan ole mitään syytä ajatella, että markkinatalousolosuhteet koskisivat yksinomaan kyseisen tuottajan toimintaa kotimaansa markkinoilla, sillä ei voida väittää, ettei sitä, ettei vientitoiminnalle ole asetettu rajoituksia, eikä etenkään sitä, että vientihinnat voidaan neuvotella vapaasti, voida pitää markkinataloudelle ominaisina piirteinä.

116 Kantajan näkemykselle ei saada tukea myöskään perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan viiden luetelmakohdan sanamuodosta. Niissä luetellaan, mitä todisteita tuottajan on esitettävä, jotta sen voidaan katsoa toimivan markkinatalousolosuhteissa.

Näistä säännöksistä ei käy millään tavoin ilmi, että niissä viitattaisiin yksinomaan kyseisten tuottajien kotimaiseen toimintaan. Erityisesti mainintaan, joka koskee ”yritysten hintoja – – koskevia päätöksiä”, ei ole otettu minkäänlaista varausta, jonka nojalla näiden päätösten pitäisi koskea ainoastaan tuottajan kotimaan markkinoita.

117 Kiinan liittymisestä WTO:hon tehdyn pöytäkirjan 15 artiklan a alakohdassa, johon kantaja on vedonnut, viitataan myös markkinatalousolosuhteita koskevaan kriteeriin muun muassa samankaltaisen tuotteen myynnissä ilman, että siinä mainittaisiin, että kyse on yksinomaan myynnistä kotimaan markkinoilla.

118 Tämän johdosta on siis todettava, ettei kantaja ole esittänyt näyttöä siitä, että sekä perusasetuksessa että Kiinan liittymisestä WTO:hon tehdyssä pöytäkirjassa käytetty markkinatalousolosuhteita koskeva käsite ei koske vientihintoja. Näin ollen vientihintojen vahvistamisvapauden mahdolliset rajoitukset voisivat legitiimisti olla perusteena markkinataloudessa toimivan yrittäjän aseman epäämiselle, eivätkä toimielimet ole syyllistyneet tässä oikeudelliseen virheeseen.

119 Vielä on huomattava, että 16.12.2003 esittämissään huomautuksissa kantaja on itse myöntänyt vientiin tapahtuvan myynnin tarkastelun merkityksellisyyden perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäistä luetelmakohtaa sovellettaessa. Se esitti, että jos valtio estäisi viennin liian alhaisten hintojen vuoksi, komission pitäisi ottaa tämä huomioon arvioidessaan sitä, onko kyseessä merkittävä valtion puuttuminen, mutta se väitti kuitenkin, että näin ei ollut tapahtunut kyseessä olevan tuotteen osalta.

120 Tämän johdosta nyt käsiteltävänä oleva väite on hylättävä.

Väite, joka koskee neuvoston ilmeistä virhettä kantajan vientihintojen vahvistamisesta tehdyssä arvioinnissa

– Osapuolten lausumat

121 Kantaja esittää osoittaneensa, että sen vientihinnat vahvistettiin vapaasti ainoastaan liiketoiminnallisin perustein ilman, että valtio olisi millään tavoin puuttunut tähän. Tämän vuoksi se katsoo, että neuvoston arviointi, joka koskee CCCMC:n toimittamaa vientisopimusten vahvistamismenettelyä, on ilmeisen virheellinen.

122 Tässä kantaja viittaa ensiksi niihin todisteisiin ja selityksiin, jotka se oli esittänyt komissiolle ja jotka komissio oli tämän jälkeen tutkinut itse paikalla suorittamassaan tarkastuksessa ja joiden perusteella oli kantajan mukaan voitu osoittaa, että sen hintoja koskevat päätökset perustuivat puhtaasti liiketoiminnallisiin näkökohtiin eikä valtio sanellut niitä tai käyttänyt määräysvaltaansa niihin nähden. Kantaja väittää esittäneensä näytön erityisesti siitä, ettei minkäänlaisia lupia tarvittu kyseessä olevan tuotteen myynnille kotimaan tai maailman markkinoilla ja etteivät valtiolliset elimet olleet toiminnallaan synnyttäneet minkäänlaista hintasääntelyä.

123 CCCMC:n osalta kantaja väittää toiseksi selittäneensä, että valtio ei johtanut sitä eikä valtiolla ollut siihen nähden määräysvaltaa vaan että kyseessä oli hallituksesta riippumaton elin, jonka sen jäsenet olivat perustaneet. Lisäksi se esittää, että tutkimusaineistossa on todisteita, jotka osoittavat, että CCCMC ei vahvistanut ohjehintaa, vaan tästä vastasivat kiinalaiset glyfosaatin tuottajat itse, ja ettei kyseessä ollut sitova viennissä sovellettava vähimmäishinta vaan suuntaa-antava ohjehinta. Kyse ei kantajan mukaan siis ollut minkäänlaisesta vaatimuksesta noudattaa tätä hintaa, koska vientisopimusten vahvistamismenettely oli pelkkä muodollisuus.

124 Kantaja väittää selittäneensä, että kiinalaiset glyfosaatin tuottajat olivat sopineet keskenään viennissä sovellettavista ohjeellisista hinnoista (guided export pricing) minimoidakseen riskin polkumyyntitutkimusten aloittamisesta ulkomaisilla markki-

noilla. CCCMC:n tehtävänä oli kantajan mukaan tämän koordinoinnin helpottaminen ja sihteeristöpalvelujen tarjoaminen. Kantaja esittää, että seuraavan vuoden ohjehinnan perustekijät saatiin kiinalaisilta tuottajilta, jotka esittivät CCCMC:lle tuottajakohtaiset ehdotuksensa. Kantajan mukaan vientihinnoista, joita todellisuudessa sovellettiin, päätti kuitenkin kukin tuottaja itse niiden neuvottelujen tuloksena, jotka käytiin yhdenvertaisesti asiakkaiden kanssa. Vientihintaa koskevan vientisopimuksen jäljennös esitettiin tämän jälkeen CCCMC:lle, jonka tehtävänä oli syöttää sopimusehdot tietokantaan ja vahvistaa sopimus hyväksymismerkinnöin vientihintoihin puuttumatta. CCCMC:n keräämiä tietoja käytettiin kantajan mukaan siihen, että kiinalaisille glyfosaatin tuottajille annettiin säännöllisin väliajoin kokonaisvaltaisia ja eiluottamuksellisia tietoja vientihinnoista. Kantajan mukaan viejä esitti tulliviranomaisille CCCMC:n vahvistaman sopimuksen, minkä jälkeen viranomaiset suorittivat tulliselvityksen.

125 Kolmanneksi kantaja esittää osoittaneensa, että CCCMC oli vahvistanut kaikki sen tutkimusajanjaksolla tekemät vientisopimukset hinnasta riippumatta, joten väitetty viennin vähimmäishinta ei ollut sitova ainakaan kantajan osalta. Tässä yhteydessä se viittaa useisiin todisteisiin, jotka se väittää toimittaneensa tutkimuksen aikana ja jotka komissio oli tarkastanut itse paikalla suorittamassaan tarkastuksessa, kuten jäljennöksiin vientisopimuksista ja viennin laskutuksesta sekä yhteisöön ja muille markkinoille suuntautuvan myynnin täysin kattavista luetteloista tutkimusajanjaksolla. Kaikissa näissä asiakirjoissa mainitaan hinnat, viennissä sovellettavat, ohjehintoja alhaisemmat keskimääräiset yksikköhinnat mukaan lukien. Kantaja väittää toimittaneensa myös CCCMC:n todistuksen, jossa on vahvistus siitä, että se oli vahvistanut kaikki glyfosaatin vientiä koskevat kantajan sopimukset tutkimusajanjaksolla.

126 Kantaja toteaa lisäksi, että toimielimet eivät ole ottaneet huomioon perusteluja ja todisteita, jotka se oli esittänyt tutkimuksen eri vaiheissa, ja ne päättävät pysyttää perustelut, jotka ne olivat kirjelmissään ja riidanalaisessa asetuksessa omaksuneet CCCMC:n tehtävistä. Näin tehdessään ne ovat kantajan mukaan laiminlyöneet kohtuullisuuden, objektiivisuuden ja puolueettomuuden vaatimuksia ja laiminlyöneet velvollisuutensa suorittaa huolellinen tutkinta ja loukanneet näin hyvän hallintotavan periaatetta.

127 Lisäksi kantaja esittää, että neuvoston väite, joka perustuu siihen, että vain kaksi Kiinassa glyfosaattia tuottavaa tuottajaa oli hakenut markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä, on ”pelkkää spekulointia” ja ”täysin kestämätön”. Se huomauttaa, että todellisuudessa monet kiinalaiset viejät olivat joutuneet Monsanton niitä vastaan aloittaman hyökkäyksen kohteeksi lähes samanaikaisesti koko maailmassa suoritetuissa polkumyyntitutkimuksissa, ja ne olisivat mieluummin pyrkineet välttämään enempää rahantuhlausta puolustautuakseen unionin markkinoilla. Myös Audace painottaa erityisesti tätä ja esittää, että tämä neuvoston väite osoittaa, että se on suhtautunut esillä olevassa asiassa suoritettavaan arviointiin pinnallisesti ja ennakkoluuloisesti.

128 Lopuksi kantaja esittää, että siinäkin tapauksessa, että neuvosto olisi arvioinut tilannetta, jossa CCCMC:llä olisi mahdollisuus olla vahvistamatta vientisopimusta siinä vahvistetun hinnan vuoksi, ei tämä mahdollisuus voisi olla perusteena markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämiselle, kun otetaan huomioon kantajan osoittama käytäntö ja se, ettei näyttöä yhdenkään sopimuksen vahvistamatta jättämisestä ole todellisuudessa esitetty. Tällaista veto-oikeutta, jota ei ole koskaan käytetty, ei voida pitää valtion puuttumisena eikä varsinkaan merkittävänä valtion puuttumisena. Kantaja esittää joka tapauksessa osoittaneensa, että kyseessä olevaa mekanismia ei ollut suunniteltu tällaisen puuttumisen mahdollistamiseksi.

129 Lisäksi kantaja toteaa, että muodollisuudet, joita viennin yhteydessä on noudatettava, eivät ole poikkeuksellisia myöskään unionissa. Esimerkiksi elintarvikkeiden vienniltä edellytetään yhteisen maatalouspolitiikan puitteissa vientilupaa. Kantaja korostaa sitä, että hallitukset puuttuvat sekä mikro- että makrotalouden tasolla jatkuvasti talouden toimintaan kaikissa markkinatalousmaissa, ja polkumyyntitullien käyttöön ottaminen on klassinen esimerkki tällaisesta puuttumisesta paikallisen teollisuuden suojaamiseksi. Markkinatalousjärjestelmän ja muunlaisen talousjärjestelmän välinen ero perustuu kantajan mukaan ainoastaan aste-eroa kuvaavan käsitteen (merkittävä) lisäämiseen käsitteeseen ”valtion puuttuminen”.

130 Neuvosto esittää pääasiallisesti, että käytössä oli tehokas valvontajärjestelmä, jota valtio johti CCCMC:n ja tulliviranomaisten välityksellä, ja että järjestelmää oli näin pidettävä Kiinan hallituksen puuttumisena kantajan vientihintojen vahvistamiseen. Tämän

johdosta kantajan tosiasiallisesti vahvistama hinta ja erityisesti se, että CCCMC vahvisti sopimuksia, joissa hinta oli pohjahintaa alhaisempi, on vailla merkitystä.

131 Neuvosto esittää, että kantaja on vastauksessaan komission pyyntöön saada lisätietoja selittänyt, että CCCMC:ssä oli glyfosaatin viejien koordinointiryhmä, joka kokoontui viennin sopivan pohjahinnan vahvistamista varten. Suurin osa viennistä toteutuu sen mukaan tätä kaksi vuotta samana pysynyttä pohjahintaa korkeammilla hinnoilla. Kantajan mukaan kaikki vientisopimukset piti alistaa CCCMC:lle, joka tarkisti myyntihinnat ja vahvisti sopimuksen hyväksymismerkinnällään, jos hinta oli tätä pohjahintaa korkeampi. Kiinan hallitus oli neuvoston mukaan antanut Kiinan tulliviranomaisille määräyksen sallia viennin ainoastaan siinä tapauksessa, että sopimuksessa oli CCCMC:n hyväksymismerkintä.

132 Neuvosto huomauttaa, että kantaja on myöhemmin lähettämässään kirjeessä ilmoittanut ilmaisseensa itsensä väärin käyttämällä pohjahinnan käsitettä ja että CCCMC:n tehtävänä oli ainoastaan sopimuksen hinnan tarkistaminen. Neuvosto painottaa kuitenkin sitä, että vaikka kantaja on väittänyt, että CCCMC vahvisti sopimuksia, joiden hinta oli pohjahintaa alhaisempi, se ei ole missään vaiheessa esittänyt, ettei CCCMC:llä ollut oikeutta jättää sellaista sopimusta vahvistamatta, jonka hinta oli pohjahintaa alhaisempi. Jos CCCMC:llä ei olisi ollut tällaista oikeutta, vahvistusjärjestelmällä ei neuvoston mukaan olisi voitu päästä päämäärään, jota varten se oli perustettu, eli takaamaan sitä, että Kiinasta peräisin olevan glyfosaatin vientihintojen vahvistaminen ei johda polkumyyntitutkimusten aloittamiseen ulkomailla.

133 Siihen kantajan väitteeseen, jonka mukaan valtio ei johtanut CCCMC:tä tai ettei valtiolla ollut määräysvaltaa CCCMC:hen nähden ja jonka mukaan CCCMC ei

vahvistanut pohjahintaa, vaan sen vahvistivat kiinalaiset glyfosaatin tuottajat itse, neuvosto toteaa, että väite voidaan torjua otteella CCCMC:n tiedotteesta, jossa todetaan seuraavaa:

”Myynti alhaisilla hinnoilla aiheuttaa huomattavaa vahinkoa hallitukselle, teollisuudelle ja yrityksille ja saattaa kyseessä olevan teollisuuden ja tuottajat polkumyyntitutkintoihin ulkomailla. Nuhteettoman vientijärjestelmän ja teollisuuden intressien turvaamiseksi hallitus on päättänyt myöntää CCCMC:lle oikeuden vahvistaa sopimukset hyväksymismerkinnöin ja tarkistaa vientihinnat tulliselvitystä varten” (komission lisäämä kursivointi on poistettu).

134 Lisäksi neuvoston mukaan valtio vahvisti todellisuudessa vientihinnan, vaikka päällisin puolin näyttää siltä, että sen vahvistivat glyfosaatin tuottajat yhdessä, koska suurin osa tuottajista oli valtion yrityksiä tai valtion määräysvallassa olevia yrityksiä. Neuvosto pyytää kiinnittämään huomiota siihen, että vain kaksi niistä 39:stä glyfosaattia Kiinassa tuottavista tuottajista, jotka oli mainittu uudelleen tarkastelua koskevassa pyynnössä, oli hakenut markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä. Neuvosto katsoo tällä perusteella, että 37 muuta tuottajaa on itse tullut siihen tulokseen, etteivät ne täytä markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämiselle asetettuja edellytyksiä, mikä osoittaa neuvoston mukaan sitä, että valtio omisti ne tai että valtiolla oli niissä määräysvalta.

135 Neuvosto esittää, että koska tulliviranomaiset sallivat viennin ainoastaan, jos vientisopimus oli vahvistettu CCCMC:n hyväksymismerkinnöin, CCCMC:llä oli mahdollisuus estää kaikki sellainen vienti, jossa ei noudatettu pohjahintaa. Neuvoston mukaan juuri tällä tavalla viejät, kantaja mukaan lukien, pakotettiin todellisuudessa noudattamaan pohjahintaa, vaikka CCCMC olikin joitakin kertoja antanut vahvistuksensa viennille, jossa vientihinta oli tätä alhaisempi.

136 Vastauksenaan niihin kantajan väitteisiin, joiden mukaan viennin yhteydessä suoritettavat muodollisuudet eivät ole millään tavoin poikkeuksellisia, neuvosto esittää, että markkinataloudessa, jossa kaikki yhtiöt toimivat lähtökohtaisesti markkinakriteerien mukaisesti silloinkin, kun valtio omistaa ne kokonaan, valtion puuttumista ei voida rinnastaa valtion puuttumiseen maassa, jossa ei ole tämän tyyppistä talousjärjestelmää ja jossa valtion määräysvallassa oleva yhtiö ei toimi markkinakriteerien mukaisesti. Lisäksi se esittää, että tällaisen yleisen kehyksen

luomista yhtiöiden toiminnalle, vaikka sillä on vaikutuksia yhtiöiden päätöksiin, hintoja koskevat päätökset mukaan lukien, ei voida pitää perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuna valtion puuttumisena.

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

137 Aluksi on edellä esitetyn mukaisesti todettava, että vientihintojen vahvistamisvapauden mahdolliset rajoitukset on otettava huomioon arvioinnissa, joka tehdään sen selvittämiseksi, täyttyvätkö perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdassa mainitut kriteerit. Kantajan tehtävänä oli näin ollen todistaa erityisesti, että se noudatti myynnissään vientiin markkinataloudessa toimivan yrityksen menettelytapoja ja että se kykeni etenkin vapaasti päättämään vientihinnoista puhtaasti liiketoiminnallisten näkökohtien perusteella ja ilman valtion merkittävää puuttumista.

138 Tähän on todettava, että markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevassa hakemuksessa kantaja oli vastatessaan tätä asemaa hakeville tuottajille tarkoitetussa kyselylomakkeessa esitettyihin komission kysymyksiin ilmoittanut, että sillä oli kaikki oikeudet harjoittaa vientiä ja tuontia ja että sen vientiin tapahtuva myynti perustui liiketoiminnallisten kriteerien mukaisesti käytyihin neuvotteluihin ja ettei valtio millään tavoin puuttunut hintojen, määrien ja myyntiehtojen vahvistamiseen. Kantaja oli myös toimittanut kaikki komission näytöksi pyytämät asiakirjat, kuten luettelon yhteisöön tutkimusajanjaksolla suuntautuneesta myynnistä ja luettelon vientiin tapahtuvan kyseisen tuotteen myynnin kuukausittaisista määristä sekä vientiin tapahtuvan myynnin kuukausittaisen keskihinnan tutkimusajanjaksolla.

139 Kuten riidanalaisesta asetuksesta käy ilmi (14 perustelukappale, jota selitetään 17 perustelukappaleessa) ja kuten neuvosto on asian käsittelyssä todennut, toimielimet ovat kuitenkin katsoneet, että järjestelyllä, johon kantelun tekijä oli pyytänyt kiinnittämään huomiota ja jossa CCCMC vahvisti vientisopimukset hyväksymismer-

kinnöillään, valtio käytti merkittävää määräysvaltaa kantajana olevaan yritykseen nähden kyseessä olevan tuotteen vientihintojen vahvistamisen osalta perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisen luetelmakohdan kanssa yhteensopimattomalla tavalla. Komissio on lisäksi 5.12.2003 antamassaan ilmoituksessa todennut, että tätä järjestelyä oli pidettävänä merkittävänä valtion puuttumisena glyfosaatin viejien päätöksiin. Näitä toteamuksia lukuun ottamatta toimielimet eivät ole asettaneet kyseenalaiseksi edellä tarkasteltuja kantajan toteamuksia, eivätkä ne ole moittineet kantajaa siitä, ettei se olisi suostunut yhteistyöhön tai ettei se ole esittänyt tarvittavia tietoja sen selvittämiseksi, tapahtuuko sen vientitoiminta markkinatalousolosuhteissa.

140 Kantaja ei kiistä kyseessä olevan järjestelyn olemassaoloa, koska se on itse toimittanut tutkinnassa tiedon siitä, miten se toimii. Se väittää kuitenkin osoittaneensa, ettei järjestely ollut yhteensopimaton perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun edellytyksen kanssa. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen on siis selvitettävä, ovatko toimielimet voineet kantajan tutkimuksessa esittämien todisteiden perusteella katsoa ilmeiseen arviointivirheeseen syyllistymättä, että CCCMC:n vientisopimusten vahvistamisjärjestelyn perusteella voitiin todeta, että kantaja ei ollut kyennyt osoittamaan täyttävänsä tätä edellytystä.

141 Ensiksi tähän on todettava, että kantajan toteamuksista, jotka se on esittänyt 24.6. ja 4.7.2003 päivätyissä kirjeissä vastatessaan komission esittämään lisätietopyyntöön, joka koski markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämiseksi tehtyä hakemusta, ja huomautuksista, jotka se oli esittänyt 16.12. ja 23.12.2003 komission 5.12.2003 antamaan ilmoitukseen, käy ilmi, että kyseessä oleva järjestelmä oli otettu käyttöön hallituksesta riippumattoman CCCMC:n jäseninä olevien glyfosaatin tuottajien aloitteesta ja että järjestelmän tarkoituksena oli helpottaa niiden sopeuttamista polkumyyntilainsäädäntöön ja auttaa niitä varautumaan tähän liittyviin kanteluihin. Hallitus oli tämän päämäärän saavuttamiseksi päättänyt myöntää CCCMC:lle oikeuden vahvistaa vientisopimukset hyväksymismerkinnöin ja tarkistaa vientihinnat tulliselvitystä varten. Kantajan toteamuksia tukee CCCMC:n tiedote, josta se oli toimittanut käännöksen 24.6.2003 päivätyn kirjeen liitteenä ja josta EGA oli toimittanut käännöksen 21.11.2003 päivätyssä kirjeessään. Kantajan toteamusten mukaan tullausmenettelyissä tulliviranomaiset tarkistivat sen, että vientisopimus oli CCCMC:n vahvistama, mutta eivät tutkineet kyseisessä sopimuksessa vahvistettua hintaa.

142 Toiseksi edellä tarkastellusta asiakirja-aineistosta käy ilmi, että glyfosaatin tuottajaryhmän jäsenet vahvistivat itse hinnan. Toteamuksia, jotka kantaja on esittänyt tältä osin, tukee 29.12.2001 päivätty CCCMC:n asiakirja, joka oli annettu komissiolle kantajan toimipaikassa suoritetussa tarkastuksessa ja jonka kantaja oli itse liittänyt 23.12.2003 esittämiinsä huomautuksiin ja jonka mukaan viitehinnan alentaminen perustui kyseessä olevien viejien toimittamaan äänestykseen.

143 Kolmanneksi kantaja on esittänyt useita todisteita, joilla se on osoittanut, että kyseessä oleva hinta ei ollut sitova tutkimusajanjaksolla ja että se kykeni vapaasti vahvistamaan vientihinnat alemmalle tasolle.

144 Vaikka kantaja on ensimmäisissä CCCMC:tä koskevissa huomautuksissaan 24.6.2003 päivätyssä kirjeessä käyttänyt ilmaisua pohjahinta, se on tämän jälkeen 4.7.2003 päivätyssä kirjeessään ilmoittanut, että tämän hinnan noudattamisesta ei vastannut hallitus, CCCMC eivätkä tuottajat itse. Kantajan toteamusten mukaan CCCMC:n tehtävänä oli ainoastaan sopimuksessa olevan hinnan tarkistaminen syöttämällä hinta tilastointia varten tietokantaan ja hyväksymismerkinnän tekeminen sen jälkeen, kun tämä oli tehty. Kantaja on selittänyt, ettei hyväksymismerkintä tarkoittanut sitä, että CCCMC olisi hyväksynyt hinnan, vaan sitä, että tarkistus oli suoritettu. Tulliviranomaisten osalta kantaja on todennut, että ne tarkistivat ainoastaan sen, että hyväksymismerkintä oli tehty sopimukseen. Kantaja on toistanut toteamukset, joiden mukaan kyseessä oleva hinta ei ollut sitova, 16.12. ja 23.12.2003 päiväämissään kirjeissä.

145 Lisäksi tutkimusaineistosta käy ilmi, että kantaja oli itse paikalla suoritetussa tarkastuksessa esittänyt lisäselvitystä kyseessä olevasta järjestelystä ja ilmoittanut, että joulukuussa 2001 oli päätetty vahvistaa kaikki sopimukset, vaikka hinta olisikin ollut viitehinnan alapuolella, ja että vuonna 2002 (tutkimusajanjaksolla) CCCMC oli vahvistanut kaikki sopimukset. Kantaja on myös esittänyt, että eräässä helmikuussa 2003 pidetyssä kokouksessa oli päätetty luopua viitehintajärjestelmästä, mutta sopimukset vietiin aina hyväksymismenettelyyn, jotta CCCMC kykenisi keräämään vuotuiset tilastotiedot. Nämä selitykset oli myös toimitettu komissiolle 23.12.2003 päivätyllä kantajan kirjeellä.

146 Toteamuksia, joiden mukaan kyseessä oleva hinta ei ollut sitova, tukevat muut todisteet, jotka kantaja on esittänyt tutkimuksen aikana.

147 Ensiksikin komission niille tuottajille osoittamasta kyselylomakkeesta, jotka hakevat markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä, ja Kiinassa glyfosaatin vientiä harjoittaville tuottajille osoitetusta kyselylomakkeesta käy ilmi, kuten kantaja on todennut, että kantaja oli tutkimusajanjaksolla suorittanut kaksi yhteisöön suuntautuvaa myyntioperaatiota ja että kummassakin tapauksessa hinta oli 29.12.2001 päivätystä CCCMC:n asiakirjasta, joka oli annettu komissiolle itse paikalla suoritetussa tarkastuksessa, ilmenevää pohjahintaa alempi.

148 Toiseksi muihin maihin suuntautuvan vientinsä osalta kantaja on liittänyt Kiinassa glyfosaatin vientiä harjoittaville tuottajille tarkoitettuun kyselylomakkeeseen taulukon, jossa ilmoitettiin muun muassa tämän myynnin määrät ja hinnat. Siitä käy ilmi, kuten kantaja toteaa, että keskihinta tutkimusajanjaksolla toteutetuissa yli 200 myyntioperaatiossa oli pohjahintaa alhaisempi, mitä neuvosto ei ole kiistänyt.

149 Kolmanneksi kantaja on niiden toteamustensa tueksi, jotka se oli esittänyt itse paikalla suoritetussa tarkastuksessa CCCMC:n vientisopimusten vahvistamismenettelystä, toimittanut 26.11.2002 päivätyn, CCCMC:n hyväksymismerkinnöillä varustetun myyntisopimuksen, jossa hinta oli vahvistettu pohjahintaa alhaisemmaksi, ja tätä koskevat laskut. Kuten kantaja on todennut, komissiolle tarkastuksessa toimitettujen asiakirjojen joukossa oli myös muita vientiin tapahtuvasta myynnistä tehtyjä laskuja, joissa hinta oli pohjahintaa alhaisempi. Kantaja esittää, että komissio on tarkastanut nämä todisteet, mitä neuvosto ei ole kiistänyt. Lisäksi kantaja on toimittanut 29.12.2001 päivätyn CCCMC:n asiakirjan, jossa ilmoitettiin, että hinta voi vaihdella markkinoilla tapahtuvien muutosten vuoksi. Kantaja on myöhemmin 16.12. ja 23.12.2003 esittämissään huomautuksissa pyytänyt komissiota kiinnittämään huomionsa näihin itse paikalla suoritetussa tarkastuksessa luovuttamiinsa asiakirjoihin.

150 Vastatessaan 1.10.2003 päivätyllä kirjeellään EGA:n huomautuksiin, jotka koskivat kantajan hakemusta markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämiseksi, kantaja toimitti 15.9.2003 päivätyn asiakirjan, jossa CCCMC toteaa, että se varusti kaikki kantajan sopimukset hyväksymismerkinnöin vuonna 2002 (tutkimusajanjaksolla) ja että hinta oli vain viitehinta. Tämä asiakirja oli toimitettu myös komissiolle 16.12. ja 23.12.2003 päivätyillä kantajan kirjeillä.

151 On siis todettava, että edellä tarkastelluilla todisteilla voitiin osoittaa, että valtio ei ollut velvoittanut käyttämään kyseessä olevaa järjestelyä, että CCCMC:n jäseninä olevat glyfosaatin tuottajat olivat itse vahvistaneet hinnan ja ettei tästä ollut tosiasiallisesti aiheutunut rajoituksia kantajan vientitoiminnalle. Näin ollen toimielimet eivät voineet, asettamatta kyseenalaiseksi näiden todisteiden todistusvoimaa tai riittävyyttä, katsoa ilmeiseen arviointivirheeseen syyllistymättä, että valtio oli tällä järjestelyllä käyttänyt merkittävää määräysvaltaa kyseessä olevan tuotteen hinnan vahvistamisessa ja että järjestelyä oli pidettävä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuna ”merkittävänä valtion puuttumisena”.

152 Tässä on korostettava myös sitä, että toimielimet eivät ole asettaneet kyseenalaisiksi näitä todisteita tai toteamuksia.

153 Aineistosta käy näin yhtäältä ilmi, että toimielimet eivät ole missään vaiheessa riitauttaneet kantajan toteamuksia, joiden mukaan CCCMC oli hallituksesta riippumaton elin, eivätkä ne ole asettaneet kyseenalaiseksi kantajan väitteitä, joiden mukaan glyfosaatin tuottajat olivat itse olleet kyseessä olevan järjestelmän perustamisen aloitteentekijöitä minimoidakseen riskin polkumyyntitutkimusten aloittamisesta vientimarkkinoilla ja mahdollistaakseen sen, että CCCMC kykenee keräämään tilastotiedot. Vaikka CCCMC:n tiedotteen sanamuodosta, johon neuvosto on tukeutunut (ks. edellä 133 kohta), käy ilmi, että hallitus oli päättänyt toimenpiteistä, joiden avulla tulliviranomaiset saatiin mukaan järjestelyyn, se ei kuitenkaan ole ristiriidassa, toisin kuin neuvosto on väittänyt, niiden kantajan väitteiden kanssa, joiden mukaan valtio ei ollut velvoittanut käyttämään kyseessä olevaa järjestelyä ja CCCMC:n jäseninä olevat glyfosaatin tuottajat olivat itse vahvistaneet hinnan.

154 Myös se neuvoston asian käsittelyssä esittämä väite on hylättävä, jonka mukaan se, että vain kaksi 39:stä Kiinassa glyfosaattia tuottavasta tuottajasta oli hakenut markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä, osoittaa sitä, että valtio omisti ne tai että valtiolla oli niissä määräysvalta ja että tämän johdosta valtio oli itse asiassa vahvistanut pohjahinnan. Väitteen, joka koskee syitä, joiden vuoksi nämä 37 muuta tuottajaa eivät ole hakeneet markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä, tueksi ei ole esitetty mitään, eikä tämä näkökohta käy myöskään ilmi toimielinten tutkimuksen aikana laatimista kirjelmistä tai riidanalaisesta asetuksesta.

155 Toimielimet eivät ole myöskään kiistäneet niiden todisteiden – mukaan lukien muun muassa kantajan toimittamat laskut ja sopimukset – todistusvoimaa tai riittävyyttä, joilla on pyritty osoittamaan, että kantaja kykeni vapaasti vahvistamaan vientihinnat pohjahintaa alemmalle tasolle, vaan ne ovat tyytyneet esittämään yleisluonteisia väitteitä, joiden mukaan valtiolla oli määräysvalta vientihintoihin nähden. Siitä poiketen, mitä neuvosto ilmeisesti esittää, kantajan tosiasiallisesti vahvistamia hintoja koskevia todisteita on kuitenkin pidettävä merkityksellisinä perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun edellytyksen tutkinnassa. Näiden todisteiden todistusvoimaa tai riittävyyttä kyseenalaistamatta on mahdotonta väittää, kuten neuvosto on tehnyt puoltaakseen riidanalaisessa asetuksessa omaksuttua kantaa, että käytössä oli erittäin tehokas valvontajärjestelmä ja että kantajan oli todellisuudessa pakko noudattaa pohjahintaa.

156 Näin ollen voidaan todeta, että toimielimet ovat perustaneet arvionsa ainoastaan siihen, että CCCMC:llä oli mahdollisuus jättää vahvistamatta vientisopimus ja siis kieltää vienti, joka ei noudata pohjahintaa, koska tulliviranomaiset oli otettu mukaan järjestelmään. Tämä tulkinta käy ilmi myös 5.12.2003 annetusta ilmoituksesta, jossa komissio on katsonut, että CCCMC:n madollisuutta estää vienti, joka ei täyttänyt sen asettamia vaatimuksia, oli pidettävä sellaisenaan perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa tarkoitettuna ”merkittävänä valtion puuttumisena”, ja näin riippumatta kantajan selityksistä, joiden mukaan kyseessä oleva hinta oli ohjehinta ja kyseessä oleva järjestely oli otettu käyttöön, jotta voitaisiin alentaa riskiä polkumyyntitutkimusten aloittamisesta kolmansissa maissa ja jotta CCCMC kykenisi keräämään tilastotiedot.

157 Yksin tämä seikka ei edellä tarkasteltujen todisteiden perusteella voinut kuitenkaan olla perusteena markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämiselle esillä olevassa asiassa. Tässä on painotettava sitä, että sen arvioinnissa, oliko kantaja esittänyt näytön siitä, että se täytti perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun edellytyksen, ei voida sivuuttaa todisteita, joilla on esitetty näyttö yhtäältä siitä, että kyseessä oleva järjestely ei ollut johtanut tosiasiallisiin rajoituksiin kantajan vientitoiminnan osalta, ja toisaalta siitä, ettei sitä ollut edes suunniteltu sitä varten, että valtiolla olisi mahdollisuus puuttua sen toimintaan.

158 Näin ollen on todettava, että toimielinten arvio CCCMC:n tehtävästä ei riitä niiden todisteiden perusteella, jotka kantaja on tutkimuksessa esittänyt, perusteeksi päätelmälle, jonka mukaan kantaja ei ollut osoittanut sitä, että se täytti perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun edellytyksen.

159 Tämän vuoksi käsiteltävänä oleva väite on hyväksyttävä.

160 Lopuksi todettakoon, että siitä neuvoston väitteestä, jonka mukaan kantajan olisi asian voittaakseen pitänyt osoittaa, että ilmeinen arviointivirhe rasitti kokonaispäätelmää, jonka neuvosto oli tehnyt merkittävän valtion puuttumisen olemassaolosta kaikkien edellä käsiteltyjen perusteiden perusteella – eikä kutakin perustetta erikseen tarkastellen –, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin toteaa, etteivät nämä perusteet voi yhdessäkään tarkasteltuina perustella markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman epäämistä esillä olevassa asiassa. Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että toimielimet eivät ole niitä näkökohtia tarkastellessaan, joihin ne ovat perustaneet päätöksensä evätä markkinataloudessa toimivan yrityksen asema, ottaneet huomioon kaikkia merkityksellisiä todisteita, jotka kantaja oli esittänyt osoittaakseen, että se teki päätöksensä markkinasignaalien perusteella ja ilman merkittävää valtion puuttumista tässä suhteessa. Mikään näistä näkökohdista ei, edes yhdessä muiden kanssa, voisi johtaa siihen päätelmään, että kantaja ei ole kyennyt näyttämään, että se täyttää perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan c alakohdan ensimmäisessä luetelmakohdassa mainitun edellytyksen. Tämän vuoksi edellä todetut virheet rasittavat myös neuvoston kokonaispäätelmää.

161 Lisäksi on muistettava, että koska kantajan tekemä markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskeva hakemus oli hylätty, normaaliarvo oli määritetty kantajan osalta perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan a alakohdan mukaisesti niiden tietojen perusteella, jotka oli saatu jonkin markkinataloutta toteuttavan kolmannen maan eli Brasilian liittotasavallan tuottajilta (riidanalaisen asetuksen 23–31 perustelukappale), ja että yksi yhteinen polkumyyntimarginaali oli laskettu juuri tällä perusteella koko Kiinalle (riidanalaisen asetuksen 36–39 perustelukappale). Tämän johdosta markkinataloudessa toimivan yrityksen aseman myöntämistä koskevan hakemuksen hylkääminen vaikutti välttämättä lopullisen polkumyyntitullin määräämiseen kantajalle riidanalaisen asetuksen 1 artiklan mukaan.

162 Tämän johdosta ensimmäinen kanneperuste on hyväksyttävä ja riidanalaisen asetuksen 1 artikla on kumottava siltä osin kuin se koskee kantajaa, eikä muita kantajan kanneperusteita ja väitteitä ole tarpeen tutkia.

Oikeudenkäyntikulut

163 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan mukaan asiassa väliintulijana esiintyneet toimielimet vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Koska neuvosto on hävinnyt asian, sen on vastattava omista oikeudenkäyntikuluistaan ja se on velvoitettava korvaamaan kantajan ja Audacen oikeudenkäyntikulut niiden vaatimusten mukaisesti. Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) **Lopullisen polkumyyntitullin käyttöön ottamisesta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevan glyfosaatin tuonnissa 24.9.2004 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 1683/2004 1 artikla kumotaan siltä osin kuin se koskee Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd:tä.**

2) **Neuvosto vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Zhejiang Xinan Chemical Industrial Group Co. Ltd:lle ja Association des utilisateurs et distributeurs de l'agrochimie européennelle (Audace) aiheutuneet oikeudenkäyntikulut.**

3) **Komissio vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Czúcz Labucka Prek

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä kesäkuuta 2009.

Allekirjoitukset

Sisällys

Asiaa koskevat oikeussäännöt . . . . . II - 1976

Asian tausta . . . . . II - 1979

Menettely ja asianosaisten vaatimukset . . . . . II - 1982

Oikeudellinen arviointi . . . . . II - 1985

Alustavia huomioita . . . . . II - 1986

Väitteet, jotka koskevat neuvoston arvioita valtion määräysvallasta kantajana olevassa yhtiössä ja yhtiön johdon nimittämisestä ja sen kokoonpanosta . . . . . II - 1990

Osapuolten lausumat . . . . . II - 1990

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta . . . . . II - 2001

Väitteet, jotka koskevat neuvoston arviointia kantajan vientihintojen vahvistamisesta II - 2010

Väite, joka koskee perusasetuksen 2 artiklan 7 kohdan b ja c alakohdan virheellistä tulkintaa . . . . . II - 2011

– Osapuolten lausumat . . . . . II - 2011

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta . . . . . II - 2012

Väite, joka koskee neuvoston ilmeistä virhettä kantajan vientihintojen vahvistamisesta tehdyssä arvioinnissa . . . . . II - 2014

– Osapuolten lausumat . . . . . II - 2014

– Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta . . . . . II - 2019

Oikeudenkäyntikulut . . . . . II - 2026